

240 2/2000

SCI-FI

37,90 Kč 24,90

Perry Rhodan

NA PRAHU
PEKLA

A OBJEVUJE SE DALŠÍ HROZBA – ŽIVÝ MOBY
SE NEZADRŽITELNĚ BLÍŽÍ...

H.G.Ewers

NA PRAHU PEKLA

Perry Rhodan 240 Zdroj Atto Korektura a úprava Pawwlik

1.

Planetu přiléhavě pojmenovali Arctis. Byla pokrytá ledem a obíhala své slunce v protáhlé elipse. Pro jeden oběh potřebovala Arctis čtrnáct let pozemského času. Jedenáct let vládla na jejím povrchu krutá zima. Průměrná teplota v té době byla padesát stupňů Celsia pod nulou. Jenom tři roky byly teploty snesitelné - asi deset stupňů Celsia.

Na Arctis nikdy nevznikl opravdový život, i když ovzduší obsahovalo kyslík a bylo pro lidi dýchatelné. Nebyla tu moře ani pevniny. Hladký kamenný povrch pokrývala vrstva ledu silná osm až deset kilometrů. Malé tmavočervené slunce Alurin nemělo velkou sílu.

Přesto na planetě život existoval, a byl to dokonce inteligentní život.

Před čtyřmi dny tu přistály kulovité ocelové obludy, které chrlily modrobílý oheň. Ovzduší planety rozbouřily orkány. Pak bylo zase ticho. Ocelové obludy chvíli nehybně stály na ledovém krunýři, pak jedna po druhé zmizely, jako by tu nikdy nebyly.

Jedna obluda ale napřed znovu vzlétla do vesmíru. Pak se vrátila a teď tu spočívala na ledu.

Slunce Alurin mdle svítilo. Lehký vánek hnal po povrchu drobné krystalky ledu. Nadporučík Aino Uwanok přivřenýma očima sledoval, jak se mu v mrazu sráží dech. Bylo čtyřicet osm pod nulou. To mu ale nevadilo. Vytápění svého klimatizovaného skafandru stáhl na minimum a sundal masku z obličeje. Na ostrově Nunivak na severu Aljašky, kam jezdíval na prázdniny, bylo často ještě mrazivěji a větší šero.

Aino jen zamrkal, když mu do tváře narazil krystalek ledu. Vítr sílil. Nepůsobily to ale povětrnostní podmínky planety. Příčinou byl pohyb gigantické ocelové koule, která klesala do ledu zdánlivě centimetr za centimetrem. ve skutečnosti se kosmická loď měřící v

průměru jeden a půl kilometru nořila do vrstvy ledu hluboké osm kilometrů rychlostí deseti metrů za vteřinu. To jen její velikost působila optický klam.

Ze šachty s hvízdodem unikal stlačovaný vzduch. Krystaly ledu vířily. Když se jejich závoj na okamžik protrhl, viděl Aino Uwanok svítivý nápis na boku lodi. Jméno IMPERÁTOR hned zase zmizelo ve vánici.

O osm minut později zůstal po lodi jen velký otvor, který se rychle zaplňoval ledem.

Nadporučík Uwanok nastoupil do svého vznášedla, zatáhl průhledný kryt kabiny a pozoroval dál, co se venku děje. Brzy zmizela každá stopa po úkrytu lodi IMPERÁTOR. V kluzáku se ozval telekom. Aino Uwanok se ohlásil a s nehybnou tváří vyslechl pokyny svého nadřízeného. Pak zamířil s kluzákem k severu.

Doktor Hong Kao beze spěchu sestupoval po úzkých schodech z prvního patra palubní pozitroniky. Když stanul na podlaze hlavní centrály, zvedl se od stolu s mapami štíhlý muž a šel mu vstříc.

"Tak co?" zeptal se tiše Perry Rhodan.

Hlavní matematik CRESTU II se zdvořile usmál, ale byl to křečovitý úsměv.

"Nejvyšší nebezpečí, pane!"

Rhodan vážně přikývl.

"Co říkají počítače o zaměřené kosmické flotile?"

"58% pravděpodobnost, že strážní flotila mlhoviny Beta byla alarmována výbojem energie nad planetou Destroy, pane. Pokud zaměřený svaz udrží dosavadní kurz, objeví se asi za tři hodiny v soustavě Alurinu. Je 87% pravděpodobnost, že se nespokojí jen s prohlídkou planety Destroy, pane."

Perry Rhodan přikývl.

"Zajímala by mě výše pravděpodobnosti, že odhalí stanici Louvre, Kao."

"To záleží na tom, jak důkladně budou Dvounosí Arctis prohledávat, pane."

"Mnohokrát děkuji, Kao." Rhodan se rozesmál.

Nevrátil se hned ke stolu s mapami, ale zůstal stát uprostřed místnosti před velkou panoramatickou obrazovkou. Přenos obrazu

obstarávaly speciální antény, vyčnívající jen několik metrů nad ledový příkrov. Příjem však byl dokonalý.

Perry Rhodan spokojeně přikývl, když na obrazovce uviděl jen ledovou pustinu Arctis. Stanice Louvre byla tak dobře zamaskována, jak to za daných okolností bylo možné. V ledových hangárech se ukrývalo šest dopravních a pět bitevních lodí. Asi dva kilometry silný ledový krov chránil nejen opticky, ale i proti zaměření. Základna ovšem ještě nebyla dobudována. Každá loď ležela zvlášť ve vlastní dutině. Jen několik čet robotů budovalo spojovací chodby, mužstvo muselo být připraveno k boji vzhledem k blížící se flotile.

Rhodan se odvrátil a zvolna šel zpátky ke stolu s mapami. Když dosedl do svého křesla, otočil k němu jeho soused obličej. Červené oči pod vysokým čelem se dívaly tázavě a trochu posměšně.

Rhodan přimhouřil oči.

"Měl jsi pravdu, Atlane. Píchlí jsme do vosího hnízda."

"To bylo jisté od začátku, Perry. Ted' už se také Mistři ostrovů dozvěděli, že nezvaný host vtrhl na jejich dvorek."

"Zatím nikdo neví, kdo jsme a odkud jsme se tu vzali. Nejlepší bude, když zůstaneme v úkrytu a počkáme."

Atlan mlčky přisvědčil. Věděl, že jeho přítel má pravdu. Situace v mlhovině Andro-Beta nebyla růžová. Dvounosí už celé dny prozkoumávali prostor. Jedinou výhodou Pozemšťanů bylo, že je zatím nikdo neidentifikoval. Záhadní Mistři ostrovů zatím nevěděli, že jejich nepřítel si vytvořil předmostí těsně před Andromedou.

Nadporučík Uwanok zaujatě studoval situační plán. Červenou barvou v něm byly vyznačeny nebezpečné úseky. Byly to průsečíky zaměřovacích paprsků stanice Louvre.

Kurz kluzáku se klikatil jako chodba labyrintu. Byl to speciálně konstruovaný kluzák. Neměl zbraně ani ochranný štít. Motor podával jen takový výkon, aby se kluzák udržel těsně nad zemí. Zato byl kluzák přeplněn jinými přístroji. Jeden z nich ho chránil před zaměřením. Neplatilo to pro průsečíky paprsků, proto se jim musel vyhýbat.

Radarové antény stanice Louvre nebylo vidět pouhým okem. Aino dostal od svého nadřízeného jejich plán.

Konečně byl Aino z dosahu radarů. S ulehčením postrčil páčku

zrychlení. Ledové krystaly zavířily kolem. Uwanok si zapálil černé cigáro. Aspoň takhle požitek mu neodepřeli, i když jinak měl s sebou jen výživné pilulky a jeden kanystr vody.

Nedůvěřivě pozoroval plastické nádoby s vytištěnou umrlčí hlavou. Obsah prý je odolný vůči nárazu. Aino ale takovým ujištěním moc nevěřil.

Poryv větru vychýlil kluzák z kurzu. Nadporučík Uwanok sáhl do řízení. Vlevo se objevila velká rozsedlina a letoun do ní nezadržitelně klouzal. Tam by mohla Uwanokova mise skončit dřív, než začala. Naštěstí přišel další poryv větru z druhé strany a vrátil kluzák do původního směru.

Aino Uwanok žmoulal nedopalek cigára, které mu najednou přestalo chutnat. Viděl, jakým náhodám je vystaveno jeho poslán. Vlastně musí předpokládat, že všechno na Arctis je proti němu. A přitom skutečné nebezpečí ho teprve čeká.

Perryho Rhodana probudilo vytí poplachových sirén. Teprve před hodinou se uchýlil do své kabiny, aby se trochu prospal. Už dávno byl zvyklý uléhat oblečený, proto mu teď stačilo připnout si opasek se zbraní.

V lodi se nic nehýbalo, když spěchal na můstek. Předpokládal, že strážní flotila Andro-Bety se už objevila před soustavou Alurinu.

N můstku se jeho dohad potvrdil.

Obrazovky zaměřovače jasně ukazovaly dvě kosmické lodě vejčitého tvaru. Právě směřovaly k planetě Destroy.

Rhodan se obrátil na plukovníka Carta Ruda, kapitána vlajkové lodi.

"Jenom dvě lodě?"

Epsalan se zašklebil.

"To samozřejmě ne, pane. Další svazy je sledují. Tohle je zřejmě předvoj."

Jako na potvrzení se milion kilometrů za prvními loděmi objevil celý houf dalších. Perry Rhodan napočítal dvacet vejčitých lodí. Dvounosí se činili. Perry si uměl představit, že mají strach ze svých vládců. Mistři ostrovů jsou už asi nervózní.

První dvě lodě se přiblížily k planetě Destroy na šest milionů kilometrů a bylo vidět, že zpomalují. Zřejmě chtěly počkat na posily.

Zaměřovače CRESTU II od té chvíle neustaly v činnosti. Jeden roj vejčitých lodí Dvounosých za druhým pronikal do soustavy Alurinu. Po celých stovkách se lodě tlačily do malé soustavy, jako by měly za úkol zničit celou nepřátelskou flotilu.

"To jsi nečekal, že?"

Perry Rhodan se podíval na Atlana. Arkonidan se tvářil pobaveně.

"Máš pravdu, Atlane. Zapomněli jsme počítat s tím, že Dvounosí mají strach. Ne z nás, ale ze svých pánů. Mistři ostrovů budou netrpěliví, jestli jim brzy nedorazí hlášení, že jsme byli zlikvidováni."

"Brzy nebudou mít příčinu k netrpělivosti. Nebo myslíš, že nás Dvounosí nenajdou?"

"Budou nejdřív prohledávat Destroy. Emise energie, které zaměřili, přišly odtamtud."

Atlan chtěl na to něco říct, ale v tom okamžiku vpadl na můstek CRESTU II celý orkán zvuků a znemožnil jakékoli dorozumívání. Vysoký pískavý tón šel mužům na nervy.

Perryemu Rhodanovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že zvuk přichází z rádiového přijímače. Současně s radistou sáhl po zesilovači zvuku a otočil ho na nulu. Zvuk se zeslabil na celkem snesitelné vytí. Hned ale začal zase sílit, a tentokrát už se nedal regulovat.

Perry zaklapl přilbu svého lehkého skafandru. Viděl, že ostatní ho napodobili. Jenom Cart Rudo se nedal povykem rušit. Jako Epsalan byl na ledacos zvyklý.

Když se Rhodan vrátil ke stolu s mapami, Atlan se na něj tázavě podíval.

Rhodan zavrtěl hlavou.

"Ne, já taky nevím, co to je. Ale brzy se to dovíme!"

Sáhl po telekomu.

Murhik byl vrchním velitelem flotily. Jako všichni Dvounosí měl jen jedno fasetové oko a dva dlouhé choboty; jeho choboty byly zbarvené modře.

Murhik rozdělil své kosmické lodě podle předem připraveného plánu. Z malé soustavy rudého slunce přišly energetické impulzy. Nikdo nepochyboval, že za tím vězí cizinci, kteří se náhle objevili.

Vypadalo to, že uprchli, ale zřejmě to nebyla pravda.

Murhikova flotila kroužila kolem první planety v soustavě. Velitel nedbal na to, že se na jejím povrchu zamořeném radioaktivitou nic nehýbalo. Chtěl mít naprostou jistotu. Jeho lodě kroužily stále níž nad povrchem.

Murhik byl spokojen. Jestli jsou čizinci na planetě, nemohou z tohoto obklíčení vyvážnout.

Když se ozval z přijímače pronikavý zvuk, byl Murhik stejně překvapený jako Pozemšťané na Arctis. Nejdřív ho napadlo, že je to zastírací manévř cizinců. Pak si uvědomil, že to není možné. Impulzy nepřicházely z první ani druhé planety v soustavě rudého slunce.

Rychle uspořádal formaci své flotily, kterou zvukový orkán zmátl. Lodě teď kroužily čtyřicet tisíc kilometrů nad povrchem první planety. Murhik dal pokyn, aby první skupina přistála.

Dvacet vejčitých lodí se oddělilo od svazu. Vyzazily dolů k povrchu planety. V okamžiku, kdy se chystaly na přistání, se to přihodilo.

Modrobílé paprsky energie vyšlehly vzhůru a odrazily se od ochranných štítů. Přistávající lodě se rozptýlily. Murhik je vrátil do formace a vyslal další skupinu. Vše se opakovalo, ale Murhik už věděl, oč jde. Těsně nad povrchem se zřejmě drží kosmické lodě řízené roboty a stále mění svou pozici. Nebylo by těžké je zničit, ale Murhik váhal. Z vesmírného prostoru stále doléhaly zvukové vlny. Nějak vytušil, že představují větší nebezpečí než roboty řízené lodě. Nakonec poručil, aby přistávací manévry byly zastaveny.

Tisíc lodí nečinně kroužilo nad planetou Destroy.

Perry Rhodan se díval na panoramatickou obrazovku zaměřovače. Bylo na ní vidět planetu Destroy. Byla zahalena do pláště modrého radioaktivního záření. Kolem ní vyšlehávaly motory lodí Dvounosých. Kroužily kolem planety, ale zřejmě se nemohly rozhodnout, co dál. Měly velkou převahu nad loděmi řízenými roboty, ale nevyužily jí. Samo o sobě to byla pro Pozemšťany senzace. Lodě řízené roboty jednaly na rozkaz Mistrů ostrovů. Dvounosí také. Zdálo se ale, že tu chybí koordinace.

"Proč se Dvounosí drží zpátky, Perry?" oslovil ho Atlan.

"Vypadá to, že je taky znepokojuje ta zvuková bouře. Na dvou

našich dopravních lodích už shořely přijímače. Musí to být vysoce výkonný vysílač, a to někde blízko. Určitě v mlhovině Andro-Beta."

"V soustavě Alurinu ale není, Perry."

"V každém případě mě ty zvuky znepokojují."

Rozhovor ukončilo zahřmění. Můstkem projely jasné blesky. Zavonělo to ozónem a bylo cítit pálicí se plastik. Začala výt poplachová siréna.

Perry Rhodan rychle pochopil, co se stalo. Spálily se jističe lokátorů hmoty. Zelené kontrolní lampy se postupně rozsvěcely, jak lokátory obnovovaly činnost.

Nepřestávaly však hučet. Jejich hukot dokonce přehlušoval i vysoký pisklavý tón z přijímače rádia.

Murhik začal chápat, oč jde, když ve všech lodích jeho flotily najednou popraskaly zaměřovače hmoty. Přišlo to, čeho se tajně obával. Ani na chvíli nepochyboval, že se blíží hrozné nebezpečí.

Stáhl lodě z oběžné dráhy kolem planety Destroy. Milion kilometrů od planety se flotila zformovala ke kosmické bitvě.

Murhikovo fasetové oko se lesklo vzrušením. Jističe zaměřovačů hmoty už byly opraveny, ale přístroje neustále hučely. Nikdo ještě nevěděl, odkud nebezpečí přichází.

Murhik čekal. Vyslal na výzvědy několik rychlých kosmických lodí, které měly propátrat okraj malé sluneční soustavy a podat zprávu. Murhik předpokládal, že by oznámily blízkost nepřítele včas.

Nemohl tušit, že posádky těchto lodí ztratily nervy, když uviděly nestvůru. Uprchlý, dokud se ještě prchat dalo.

Tak se stalo, že Murhikovu flotilu monstrum zcela překvapilo.

Murhik se nevzmohl ani na to, aby svůj svaz rozpustil. Nebyl schopen slova a stále jen zíral na tu gigantickou věc, z níž šlehal blesky a která se blížila poloviční rychlostí světla.

Vypadalo to jako slunce, které se mění v novu, ale to bylo klamné zdání. Ta věc měla tvar kruhové 'desky o průměru čtyřicet tisíc kilometrů a výšce patnáct tisíc kilometrů. Na slunce to bylo příliš malé.

Když Murhik pochopil, co se to na jeho flotilu řítí, věděl, že přišel konec. Pocítil hořkost. Mistři ostrovů nebyli s jeho národem spokojeni a poslali na něj zkázu. Věděl, že každý odpor je marný.

Přesto se pokusil vést svou flotilu do poslední bitvy. Formace se ale už rozpadla. Kapitáni lodí nečekali na jeho příkazy a v houfech formaci opouštěli.

Murhik svolal důstojníky své vlajkové lodi. Seznámil je se situací, pokud to vůbec bylo zapotřebí, a zeptal se jich na jejich názor. Většinou navrhovali útěk. Ale když jim Murhik vysvětlil, že už nemají naději přežít, že si mohou vybrat jen mezi čestnou a nečestnou smrtí, souhlasili s jeho plánem.

Vlajková loď se dala do pohybu.

Mířila přímo na blížící se nestvůru, a zdálo se, že půjde do záhuby sama. Ale po chvíli se k ní připojily čtyři další lodě.

Murhik už zúčtoval se životem. Teď cítil jen hrdost a zadostiučinění při představě, jaký dojem vyvolá jejich hrdinská odvaha.

Planoucí nestvůra ale neměla smysl pro takové city. Zaregistrovala jenom drobná cizí tělíška - a poslala jim vstříc slabý výboj.

2.

Podařilo se omezit vytí rádiového přijímače a hukot zaměřovačů hmoty na snesitelnou míru. Na můstku CRESTU II bylo zase slyšet obvyklé šumění přístrojů. Nic nesvědčilo o tom, že na vlajkové lodi je vyhlášen stav pohotovosti. Všichni konali svou práci jako obvykle. Perry Rhodan ale věděl, že každý jednotlivec si uvědomuje strašlivé nebezpečí, které jim hrozí.

Ještě před několika minutami to nebezpečí představovala flotila Dvounosých. Teď se tato flotila rozplynula vniveč. Uprchlá před ještě větším nebezpečím. Před nebezpečím, které se prve ohlásilo hukotem zaměřovačů hmoty.

Přesně před čtrnácti vteřinami ukázalo toto nebezpečí svou pravou tvář.

Byl to největší Moby, s jakým se dosud setkali. Měl tvar kulatého bochníku sýra, patnáct tisíc kilometrů tlustého a čtyřicet tisíc kilometrů v průměru. Vletěl do soustavy Alurinu poloviční rychlostí světla.

Přesto by jeho objevení se samo o sobě nebylo nic nebezpečného. Těchto tvorů už viděli spoustu, ale většinou byli mrtví. A žádný nebyl takhle veliký, a nepodobal se planoucí sluneční výhni. Výbuch planety nebyl ničím proti tomuhle gigantickému ohňostroji.

Perry Rhodan stál vedle hlavního matematika. Hong Kao krmil počítač všemi dostupnými fakty. Na jeho žluté tváři tkvěl ustálený zdvořilý úsměv. Rhodan se tím ale nedal oklamat. Různé drobnosti svědčily o tom, jak je matematik nervózní.

"Konec!" řekl Hong Kao a otočil se k Rhodanovi. "Teď si musíme chvilku počkat, pane."

Velkoadministrátor se křečovitě usmál.

"Rád bych vás nechal trochu odpočinout, Kao. Kdy jste vlastně měl naposled dovolenou?"

"Vy asi žertujete, pane," odpověděl překvapeně matematik. "Dovolenou, pane? Budu se muset podívat do slovníku, co to slovo vůbec znamená."

"Postarám se, abyste seděl v nejbližší lodi, která poletí domů."

Zasloužíte si odpočinek."

Hong Kao zalapal po vzduchu. Jeho úsměv zmizel.

"vy už se mnou nejste spokojený, pane?"

"Ale ano, jsem, můj milý Kao. Lepšího hlavního matematika si nemůžu přát."

Hong Kao se znovu usmál, ale tentokrát upřímně.

"Přijímám vaši nabídku dovolené, pane. Pod jednou podmínkou!"

"Předem schváleno, Kao."

"Pod podmínkou, že si smím dovolenou vybrat na ústřední planetě Mistrů ostrovů."

Perry Rhodan se zatvářil ohromeně. Pak přistoupil ke Kaovi a stiskl mu ruku tak silně, že matematik trochu poklesl v kolenou.

"Díky, Kao. Děkuji vám za důvěru. Slibuji vám, že udělám všechno, abyste si mohl svou dovolenou brzo vybrat."

Hong Kao si třel ruce a doširoka se usmíval. Pak se najednou podíval za Rhodana.

Rhodan se otočil. Za ním stál Icho Tolot.

"Maahk chce s vámi mluvit, pane."

Perry Rhodan přikývl a rozloučil se s Kaem. Na CRESTU II byl jenom jeden Maahk: Grek I, bývalý vrchní velitel Maahků a geniální stratég. Když ten s ním chtěl mluvit, šlo jistě o něco důležitého. Teď už se díval na obra s chapadlovitými pažemi a srpovitou hlavou se čtyřma očima jako na svého spojence. Znal jeho přísně logický způsob uvažování.

Atlan už na Rhodana a Icho Tolota čekal před skleněnou stěnou Grekovy kabiny. Maahk potřeboval k dýchání směs vodíku a metanu jako všichni příslušníci jeho rasy. S lidmi se tedy nemohl stýkat přímo. Tento problém byl vyřešen tím, že k jeho luxusnímu apartmá byla připojena komunikační kabina. Byla předělena skleněnou stěnou, v níž byly i mikrofony a překladač.

Když se pozdravili, všichni usedli. Jen Icho Tolot zůstal stát. Haluťan by byl potřeboval speciální křeslo z terkonitové oceli. Kromě toho mu nevadilo stát celé hodiny.

Perry Rhodan věděl, že v Grekových pokojích jsou obrazovky propojené s můstkem, takže Maahk mohl sledovat dění a nebylo

nutné ho teď informovat.

"Tak co tomu říkáte?" zeptal se rovnou.

"S podobným opatřením jsem počítal, pane," prohlásil Maahk. "Jen jsem nemohl tušit, že Mistři ostrovů mají v zásobě tak účinný trumf."

Chvíli mlčel, pak se zarážející střízlivostí pronesl:

"To je začátek konce, pane!"

Rhodan ztuhl a tázavě se na Greka l podíval.

"Ne tak, jak si to snad teď vykládáte, pane," pokračoval Maahk. "Mistři ostrovů nevědí, kdo vnikl do Andro-Bety. Jim stačí, že se děje něco nejasného. Zdá se jim, že se na Dvounosé už nemohou spolehnout. To Mistrům ostrovů stačí. Nikdy nic neriskovali. Co není hned jasné, to zničí."

"Aha! Pánové tedy ztrácejí nervy. To je dobře," zareagoval Rhodan.

"Mýlíte se!" odporoval chladně Grek 1. "Naprosto se mýlíte, pane. Takové věci patří k obvyklému repertoáru vládců Andromedy. Nikdy nejednali jinak, ať měli nebo neměli pravdu. Situace v trpasličí mlhovině Andro-Beta je nepřehledná, proto jsou strážci zničeni. To je normální trestná výprava. Znamená ovšem konec nejen pro Dvounosé, ale také pro nás, pane. Pokud to dokážu posoudit, bude zničena i ta nejmenší a nejopuštěnější planeta v Andro-Beta."

"Okamžik, Greku!" Atlan zvedl ruku. Byl pobledlý, ale tvářil se odhodlaně. "Jeden Moby nemůže sám zpustošit celou malou galaxii, i když se podobá vybuchujícímu slunci!"

"To máte pravdu, admirále. Ale já znám Mistry ostrovů líp než vy. Ti se nespokojí s žádným polovičním opatřením. Tenhle Moby není jediný. Všichni ostatní teď prolétají jako ohnivé nestvůry mlhovinou Andro-Beta a ničí všechno, co jim přijde do cesty."

"To je strašné!" zděsil se Rhodan. "Jestli je to tak, jsou Mistři ostrovů nejhroznější vládci bez špetky svědomí, jací kdy byli."

IchoTolot si odkašlal. Znělo to jako zachrastění řetězů.

"Já bych na to pohlížel jinak, pane. Vládci Andromedy zvlášť citlivě dbají na svůj prospěch. Útok Mobů není podle mého názoru projev zlé vůle, ale přehnané bezpečnostní opatření."

Perry Rhodan se třásl jako v horečce, na tvářích mu naskákaly

červené skvrny. Bylo zcela výjimečné vidět ho takhle rozčileného. Násilně se ovládl.

"Taková ohavnost se dá vysvětlit jen panickým strachem o existenci. Jací jsou to tvorové, kteří jsou kvůli svému pocitu bezpečí připraveni vyhladit celou inteligentní rasu?"

"Nevím, pane," přiznal Grek 1. "Vím jen, že jste ještě nikdy nebyl v tak bezvýchodné situaci. Jestli jsou moje závěry správné, nedá se z pekla Andro-Bety vyvázat."

Perry Rhodan vstal. Už zase našel svůj ztracený klid. Dokonce se usmíval.

"Greků 1, vy jste nás kdysi také podcenil. Dneska přišla řada na Mistry ostrovů. Když dali rozkaz k trestné výpravě Mobyů, podepsali tím rozsudek smrti sami sobě. ve vesmíru není místo pro masové vrahy!"

Perry Rhodan vstoupil do laboratoře hlavní biologky CRESTU II. Doktorka Natálie Scharzová vstala a uhladila si bílý plášť.

"Vy jste svého času napsala studii o fyziologii Mobyů, madam. Nemýlím se?"

"Je to tak, pane." Bioložka nahlédla do kartotéky a pak rozsvítila projektor. Na promítacím plátně se objevil podélný řez tělem Mobyho. Natálie Scharzová se obrátila k Rhodanovi.

"Moby je anorganický živý tvor s tělem složeným z krystalů. Živí se čistou energií a nepotřebuje vzduch k dýchání."

Perry Rhodan si odkašlal a rozpačitě se usmál.

"Promiňte, madam, ale to jsem věděl. Teď mě zajímá..."

"Prosím, nechte mě domluvit, pane! Vím, co vás zajímá. Chcete vědět, proč Moby, zaměřený před deseti minutami, tak srší energií."

Rhodan mlčky přikývl.

"No prosím! O tom jsem zrovna chtěla mluvit. Protože se Moby živí energií, musí také energii vydávat. Od chvíle, kdy se ta nestvůra objevila, jsem nezahálela. Proto vám mohu povědět ještě víc. Moby může měnit libovolnou energii v jiný druh energie, pane. Může vyzařovat celé svazky paprsků. Teoreticky by měl dokonce umět měnit energii ve hmotu a vystřelovat hmotu. Stačí vám to, pane?"

"Naprosto, madam. Vidím, že jste svou práci rychle přizpůsobila okolnostem."

"To dělám vždycky, pane. Ještě něco?"

Perry Rhodan si povzdychl. Rezolutnost této ženy ho mátlá.

"Ano, ještě na něco se chci zeptat, madam. Řekněte mi, bylo by teoreticky možné, aby odumřelý Moby zase procitl k plné aktivitě?"

Hlavní bioložka na něho hleděla jak na ducha. Otázka ji zřejmě vyvedla z míry.

"Nuže, madam?" pobízel ji Rhodan. "Neuvažovala jste o tom, jaký smysl by mělo objevení se jednoho jediného aktivního Mobyho?"

"To by nemělo smysl, pane." Bioložka najednou zbledla. "Chápu! Náš nepřítel není hloupý. Jistě neaktivoval jen jednoho Mobyho. Mobyové jsou složeni z krystalů. V jistém smyslu se podobají virům. Také viry mohou dlouho zůstat nečinné a strnulé. Za příznivých okolností pak znovu ožijí."

"Tak jsem si to představoval, madam."

Natálie Scharzová se vyděsila. "Radila bych vám, abyste vyhlásil poplach, pane. Jestli se všichni Mobyové z Andro-Bety dají do pohybu, pomoz nám pánbůh!"

Perry Rhodan vážně přikývl.

"Zařídím se podle vaší rady, madam. Prosím, přemýšlejte zatím dál nad naším problémem. Kdyby vás něco napadlo, dejte mi vědět."

Povzdychl si a dodal:

"Dobrý nápad, to je to, co teď potřebujeme, jestli z té bryndy chceme vyvázat."

* * *

Moby se dál řítily do soustavy jako žhavý kotouč. Byl jasně vidět na panoramatických obrazovkách. Zaměřovače hmoty stále zaznamenávaly mocné nárazy pětirozměrné energie.

"I ten největší Moby se musí jednou vyčerpat!" mumlal Atlan. Perry Rhodan na to neodpověděl. Napadlo ho totéž už před deseti minutami. Teď jenom pozoroval. Byl si jistý, že o téhle nestvůře se ještě zdaleka neví vše. Je jí přičítána inteligence pozemského žraloka, tedy spíše pudová...

Z myšlenek ho vyrušil Atlanův výkřik. Arkonidan vstal a

ukazoval na ohnivou nestvůru.

Moby změnil kurz. Uhnul téměř v pravém úhlu.

"Míří ke slunci!" zašeptal Atlan.

Rhodan přisvědčil.

"Moby se živí energií. Když jí takhle rozmařile plýtvá, potřebuje jí spoustu doplnit. A kde by ji rychleji načerpal než v blízkosti slunce!"

Napjatě sledoval, jak Moby zpomaluje. Zdálo se mu, že brzdí málo. Má snad Moby za úkol do slunce narazit a proměnit je v novu? Zavrtěl hlavou, a tak obrovské těleso je v porovnání se sluncem jenom prášek.

Raději však dal pokyn, aby se všechny lodě připravily na nouzový start. Kdyby slunce Alurin opravdu explodovalo, šlo by o zlomky vteřiny.

Brzy si oddychl.

Moby se zarazil v oblasti vnitřní sluneční koróny a začal tankovat. Měřiče hlásily, že ze slunce odtékají neuvěřitelné proudy energie. Brzy bylo jasné, co se s touto energií děje. Moby se zbarvil rudě. Několik vteřin se nedal od slunce odlišit. Pak se rozžhavil do běla. Pořád ještě čerpal energii.

"Cpe se k prasknutí," komentoval to Icho Tolot.

Atlan se drsně zasmál.

"Kdyby tak chtěl prasknout co nejdřív."

V příštím okamžiku se nestvůra zase od slunce odpoutala. Perry Rhodan to sledoval s tichou hrůzou. Vesmírem se teď řítí obrovský náboj energie.

A ve směru jeho letu je planeta Arctis...

Nadporučík Uwanok vyrazil ze stanice Louvre už před šesti hodinami. Posledních dva tisíce kilometrů urazil bez jakékoli příhody. Spokojeně se podíval na hodinky. Dodržoval časový plán téměř na minutu. Speciálním kompasem našel na povrchu planety bod, který odpovídal severnímu pólu. Pak přistál na ledě.

Zapálil si cigaretu a pozoroval světlý úkaz na obloze. Před třemi hodinami se objevil jako rudý míč, zvětšoval se a přibližoval se k slunci. Teď splýval se sluneční kořenou.

Nadporučíka to neznepokojilo. ne nadarmo vybral jeho

nadřizený pro tento úkol právě jeho. Aino Uwanok se zbytečně nevyptával a zajímal se jen o splnění úkolu.

Podíval se znovu na hodinky a zapnul tepelné pole. Kolem kluzáku se vytvořila namodralá aureola, ve které tály krystalky ledu. Kluzák se propadal.

Aino Uwanok vstal a otevřel jednu z plastikových nádob. Zamyšleně pozoroval štíhlý projektil, na jedné straně zašpičatělý, na druhé straně se stabilizačními křídélky. Potěžkal ho a uznale pokývl hlavou. Projektil vážil asi dvacet kilogramů, to nebylo mnoho vzhledem k jeho doletu.

Nadporučík otevřel malou magnetickou záklopku. Objevily se dva knoflíky a nesvítící kontrolní žárovka. Aino stiskl žlutý knoflík. Rozsvítilo se zelené světlo. Spokojen zase záklopku zavřel. Stoupl si na špičky a ohmatal strop kluzáku. Byl z terkonitové oceli a bylo v něm zasazeno mnoho cylindrických trubek. Aino Uwanok opatrně zastrčil projektil do jedné z nich. Magnetické držáky ho zachytily.

Postupně umístil nadporučík Uwanok do trubek i ostatní projektily. Za půl hodiny byl hotov. Podíval se na přístroje a zjistil, že kluzák spočívá v hloubce padesát metrů. Pod ním byla zhruba sedm tisíc metrů silná vrstva ledu. Tepelné pole už se automaticky vypnulo a rozehrátá voda nad kluzákem znovu zmrzla. Vypadalo to, že je všechno v pořádku.

Přesto se Aino nemohl zbavit pocitu, že něco nesouhlasí.

Chvilí to vypadalo, že budou muset planetu co nejrychleji opustit.

Rozžhavený Moby se blížil. Perry Rhodan cítil, že se na něj všichni jeho důstojníci dívají. Málokdy mu připadalo tak těžké rozhodnout jako v těchto chvílích. Přesto neztratil nervy.

Poplach nebyl vyhlášen.

Ukázalo se, že nestvůra mírně změnila kurz a zamířila k planetě Destroy.

Všichni si oddechli.

"Co chceš teď dělat, Perry?" zeptal se Atlan. V hlase se mu ještě chvělo prožité napětí.

"Co myslíš, že můžeme dělat v této situaci?" zeptal se Rhodan místo odpovědi. Pod očima měl temné stíny.

Arkonidan výmluvně pokrčil rameny. Rhodan se usmál.

"ty to nevíš a já to taky nevím. Myslím si jen, že bychom měli ještě počkat. Teď máme jedinečnou příležitost pozorovat nabitého Mobyho v akci."

"Chtěl bych mít tvůj klid, Perry."

Rhodan vstal.

"Rád bych byl klidný. Půjdeš se mnou k počítačům? Jsem zvědavý, nač Kao přišel."

Kao sledoval barevné diagramy na několika obrazovkách zároveň. Perry Rhodan sebou trhnul, když mu za zády promluvil mechanický hlas. Vypočítával čísla a písmena. Odpovídal mu jiný hlas, živý. To byl hlavní matematik Kao. Dorozumíval se s počítačem v záhadném kódu. Grafy na obrazovkách se roztančily a najednou zhasly. Z tiskárny vylezl proužek plný symbolů.

Hong Kao potíštěný proužek odtrhl a obrátil se k návštěvníkům. Tentokrát se neusmíval. Jeho žlutá tvář byla křečovitě stažena a na čele měl pot.

"Není jednoduché domlouvat se se strojem přímo," řekl pomalu, jako by ho každé slovo namáhalo.

Perry Rhodan si uvědomil, že matematik porušil zákaz. Člověk, který se snažil přizpůsobit kapacitě paměti stroje, mohl utrpět psychické škody. Hong Kao měl jistě pádný důvod, aby to udělal.

"Ale teď víme zase o něco víc," pokračoval matematik. Pokusil se o úsměv, ale svaly v obličeji byly ještě křečovitě staženy.

Perry Rhodan se obrátil, ale viděl, že ho Atlan už předběhl a přivolal zdravotnického robota. Stroj obnažil Kaovo předloktí a nasadil injekční stříkačku. Ozvalo se slabé zasyčení.

Hong Kao zhluboka vzdychl, pak se jeho rysy uvolnily a oči zase rozjasnily. Robot zmizel.

"Příště už to nedělejte, Kao! Nerad bych o vás přišel." Rhodan mávl rukou, když se matematik začal omlouvat. "Vím, že jste pro to měl důvod. Nač jste přišel?"

Hong Kao se usmál a podíval se na proužek se symboly.

"Pravděpodobnost 94%, že je Moby řízen na dálku, pane."

Rhodan i Atlan byli překvapení. Na tuto možnost nikdo nepomyslel.

"Než se Moby objevil, zaznamenaly rádiové přijímače celý orkán impulzů. Když jsem dal záznam zpracovat jako diagram, ukázalo se, že vzhledem k síle mají impulzy poměrně nevelký dosah. Nepřesáhly zřejmě hranice mlhoviny Andro-Beta. Počítače stanovily pravděpodobnost 89%, že impulzy byly určeny pro odumřelé, zdánlivě mrtvé nestvůry. Moby, který je zachytil, se probudil k plné aktivitě, natankoval z nejbližšího slunce a pak se vydal za určeným cílem. Bylo mi hned podezřelé, že by náš Moby, nadaný jen pudovou inteligencí, jednal lak cílevědomě."

"Zní to jako fantazie, ale má to logiku," poznamenal Atlan. Perry Rhodan zamyšleně přikývl. Zase musel myslet na ty záhadné neznámé, kteří si říkali Mistři ostrovů. Jsou bezesporu mocnější a technicky pokročilejší než lidstvo. Proč ale nepostupují plánovitě? Chovají se jako někdo, kdo spálí džungli, aby zničil hrstku rebelů, která se v ní ukryla. Může to být projev slabosti?

"Tak jedná někdo, kdo má špatné svědomí," zašeptal Atlan. "Dokonce moc špatné svědomí."

"Nedovolte to, pane!" zaprosil Hong Kao. "Vždyť kvůli špinavé hře vládců Andromedy vymírají celé národy!"

Rhodan se trpce zasmál.

"Kdybychom věděli, kde stojí ten gigantický vysílač, mohli bychom snad něco podniknout. Jenže my to nevíme. A zatím ani nemáme možnost ho hledat. Ale v každém případě jste nám velmi pomohl, Kao. Vaše výpočty nám dávají nový úhel pohledu na věc."

"Provedu analýzu faktů..."

"Tak to ne!" zarazil ho se smíchem Rhodan. "vy teď hned půjdete za doktorem Arturem, aby vám dal uspávací injekci s dlouhodobým účinkem. To je rozkaz, Kao!"

"Ale..."

"Žádné ale!" Perry Rhodan energicky mávl rukou. "Co nám budete platný, jestli se zhroutíte! Ještě vás potřebujeme, Kao - a potřebujeme vás zdravého."

Zamračeně se díval za odcházejícím matematikem.

"Takhle to dál nejde," zamručel. "Naši lidé konec konců nejsou stroje."

"A co s tím chceš dělat?" ptal se Atlan.

"Chci si pospíšit, příteli. je čas vydat se k Andromedě!"

Když se zase vrátil na můstek, nahlédl, že jeho přání není reálné.

Prakticky byli v situaci zajíce, pronásledovaného psí smečkou. Vypadalo dost komicky vyhrožovat lovcí. Ale Perry Rhodan byl rozhodnut zase převzít iniciativu.

Zatím k tomu ovšem nebyla příležitost.

Do běla rozžhavený Moby se řítí k planetě Destroy. Byl velký skoro jako sama planeta. Jestli dojde ke srážce, rozletí se Destroy na kusy. ve vzdálenosti osm set tisíc kilometrů od planety se Moby zastavil. Vyšlehly z něj směrem k planetě spirálovité svazky energie. Kde dopadly na planetu, půda se rozžhavila. Nemohlo být pochyb. Moby bombardoval Destroy.

Na zvětšeném obraze povrchu vyskakovaly hříbovitě mraky.

"Atomové bomby!" smutně vzdychl Atlan.

Rhodan se interkomem spojil s vedoucím radistů.

"Zjistěte, jakého druhu jsou jaderné procesy na Destroy!" požádal ho. "Pokuste se analyzovat, jak atomové bomby uvnitř Mobyho vznikají a jak jsou Vystřelovány!"

"Na první otázku vám můžu odpovědět hned, pane," hlásil major. "Jaderné procesy na Destroy probíhají na základě slučování. Katalýza, pane."

"Děkuji! Pokračujte, majore!"

Perry Rhodan se usmál na Atlana.

"Takže po technické stránce nic nového."

Atlan pomalu zakroutil hlavou.

"Žádnou novinku jsem ani nečekal, Perry. Ale děsí mě už sama představa, že živý organismus může vyrábět a vystřelovat atomové bomby."

"Vzpomeň si, že na Zemi někteří živočichové vyrábějí ve svém organismu elektřinu a používají ji jako zbraň."

Ozval se interkom. Přihlásil se vedoucí radistů.

"Máme první výsledky, pane. Spirálové svazky nejsou čistá energie. Jsou to stabilizované polohmotné útvary. Jejich stabilita hned po odpálení pomíjí a uvolnění vnitřního pnutí spouští jadernou reakci jako ve vodíkové bombě. Co se děje uvnitř těla Mobyho, nevíme. Pravděpodobně jsou tam uloženy částčky sluneční koróny."

"Děkuji vám, majore!" řekl Rhodan. Obrátil se zase k Atlanovi.

"Aspoň v jednom máme jasno. Moby nemůže bombardovat nekonečně dlouho. I ta největší zásoba energie se jednou vypotřebuje"

Zadíval se na panoramatickou obrazovku. Jeho názor se potvrzoval.

Žhnoucí běl nestvůry slábla a zároveň ubývalo vystřelovaných paprsků. ve chvíli, kdy se Moby zbarvil už jen rudě, bombardování zcela ustalo.

"Příliš pozdě!" usoudil Atlan.

Planeta Destroy se rozpadla. Odlomily se kusy velké jako celé pevniny. Z nitra planety vyšlehly plameny uvolněné energie. Moby se přiblížil a žíznivě energii nasával.

Rhodan se odvrátil od obrazovky.

Chvíli trvalo, než si uvědomil, že bzučí interkom. Přihlásil se. Hlas robota mu vyřizoval, že s ním chce mluvit Grek I. Rhodan neměl dobrý pocit. Jakou Jobovu zvěst pro něj Maahk zase má?

3.

Aino Uwanok napůl spal, když došlo k otřesu.

Ozval se zvuk, jako když puká skála. Zároveň se kluzák otočil. Ledové kry se zřejmě daly do pohybu.

Aino si vzpomněl na svůj úkol. Bylo mu jasné, co znamená pohyb ledové kůry. Planeta Arctis byla napadena! Teď už bylo pozdě měnit plán.

Uwanok se dal do práce. Aktivoval žluté kontakty roznětek. Otřesů přibývalo. Aino věděl, že mu nezbývá mnoho času. Aktivoval spojovací kryt a přetáhl si ho přes hlavu. Zaváhal, i když necítil strach.

Rakety Evoc byly vynálezem, jehož rozvoj byl pozastaven. Nikdo ho totiž nemohl využít. Každého, kdo se o to pokoušel, ihned usmrtila fyzická bolest. Teď měla být zásoba pokusných projektilů, kterou vezli s sebou, přece jen použita.

Rakety Evoc nebyly bojovým prostředkem. Po odpálení letěly po vytčené dráze nižší než světelnou rychlostí, chráněny jen svými malými rozměry. Pak se přeměnily v energii předem určené frekvence. Osoba, která seděla ve spojovacím krytu, byla pevně spojena s uvolněnou energií raket. Vnímala všechno, s čím energie přišla do styku. Také chlad a prázdnotu vesmíru. Právě proto testované osoby až dosud umíraly. Aino bude cítit totéž, kromě bolesti. A to bylo rozhodující. I když jeho tělo bude zničeno a ze stanice Louvre, z lodí a jejich posádek nic nezůstane, vesmírem poletí dál energie Evoc a s ní Ainovy duševní pochody. Každý dobrý telepat bude moci zachytit zprávu, co se stalo na Arctis a v mlhovině Andro-Beta.

Perry Rhodan by nebyl nikdy souhlasil s takovým způsobem přenosu zpráv, který odsuzoval Uwanoka k téměř jisté smrti. Proto byl celý podnik zosnován bez jeho povolení a bez jeho vědomí.

Aino stiskl červený knoflík. Třicet dvě miniaturní rakety se provrtaly ledem a vystřelily na oblohu Arctis.

Když Rhodan přišel ke Grekovi I, byl Maahk netrpělivý.

"Už jsem si ujasnil, co znamená objevení se Mobyho, Pozemšťane," začal. "Mobyově byli a zřejmě ještě jsou nadřizenými

strážci mlhoviny Andro-Beta. Bioparaziti je ochromili, ale neusmrtili. Domnělé rádiové vysílání je vlastně řada dráždivých impulzů, které mají nestvůry vyburcovat ze zdánlivé smrti a řídit je."

"To už jsme si také domysleli, Greků 1. Víte ještě něco nového?"

"Nemám nic nového, ale tohle stačí. Mobyové zničí všechny obydlené planety Andro-Bety, tak jako náš Moby zničil Destroy. Žádný Dvounosý nevyvázne. Ani my nemáme naději na přežití. Naše nestvůra teď zničí Arctis."

"Ještě máme možnost uprchnout, Greků 1."

"Opravdu si to myslíte, pane? Uvážil jste, jaký dosah mají energetické atomové bomby?"

Rhodan zbledl. Rychle přešel k interkomu a zavolal výpočetní středisko. Zadal operátorovi požadavek a žádal okamžitou odpověď. Výsledek měl za dvě minuty.

"Nuže?" ptal se Grek.

"Měl jste pravdu," přiznal Rhodan nezvučně. "Moby ovládá celou soustavu."

"Dozvěděl jste se, že atomové bomby by nás dostihly všude v soustavě Alurinu, vidíte, pane? A to ještě není všechno. ve svém nynějším hyperaktivním stavu vsaje Moby každou startující kosmickou loď jako částičku energie."

Perry Rhodan svěsil hlavu.

V duchu se mu vynořily tváře všech mužů, které sem přivedl. Je to elita lidstva, vědci, důstojníci, odborníci. Měli by všichni zahynout?

Rhodan se obrátil a zadíval se na panoramatickou obrazovku na stěně. Byla stejná jako ta na můstku. Moby už opustil místa, kde bývala planeta Destroy, a vydal se k slunci. Rhodana napadlo, že by mohli uprchnout, až bude nestvůra ve sluneční koróně. Vtom se ale Moby zastavil a ze vzdálenosti asi pěti set milionů kilometrů vyslal ke slunci tažný paprsek, kterým tankoval.

V takové situaci by se pokus o útěk rovnal sebevraždě.

Rhodan musel nečinně přihlížet, jak se obluda sytí energií. Brzy se zase rozpálila do běla.

Pak zamířil Moby k Arctis.

Třicet dvě rakety Evoc se proměnilo v naprogramovanou energii.

Ta se však brzy srazila s energií jiné podoby. Postavily se jí do cesty neslýchané silné hyperdimenzionální impulzy. Obé energie nemohly existovat v kosmu zároveň. Jedna musela ustoupit. Ta slabší.

I když nadporučík Uwanok necítil žádnou bolest, poznal, že se něco nezdařilo. Slunce a planety se najednou zastavily a pak se vše propadlo do bezedné tmy.

Trvalo celou věčnost, než Uwanok rozeznal, kde je.

Ležel ve speciálním křesle svého kluzáku, hlavu měl pořád ještě ve spojovacím krytu.

Aino zůstal ležet. Přemýšlel o své situaci. Byla v jistém smyslu groteskní. Jeho duch, nebo aspoň energetické proudy jeho ducha, by se teď měly vznášet v kosmickém prostoru. Duch by už neměl mít s tělem žádné spojení.

Ale přesto tady leží a plně si uvědomuje svou fyzickou existenci. Váhavě zvedl ruku. Poslouchala ho jako vždycky. Ale právě to nemělo být.

Zmateně zamrkal, když před sebou uviděl otevřené cigaretové pouzdro. Vytáhl jedno černé brazilské cigáro a zapálil si je. Chutnalo mu jako obvykle. S požitkem vyfukoval hustá oblaka dýmu. Pak se vrátil ke svému problému.

Zjistil, že třicet dvě rakety Evoc opustily odpalovací roury. Přesto se výsledek nedostavil.

Aino Uwanoka jen tak něco nevyvedlo z míry, ale tentokrát jen bezmocně tiše klel. Dokud si nevzpomněl, proč vlastně rakety odpálil! Led se dal do pohybu. Planeta Arctis se zřejmě rozletěla. I kdyby ji jeho duch opustil jen na krátkou dobu, neměl by po návratu najít nic než chaos.

Jenže kluzák klidně spočívá v ledu.

V ledu?

Aino sebou trhl a zapnul obrazovku. Venku nebylo po ledu ani stopy. Byla tam naprostá tma.

Přepnul na příjem mikrovln. Po obrazovce se rozprostřelo fialové šero. Holé skály, mokře se lesknoucí, drobné mrholení, noční oblaka. To bylo vše. Ale tohle nemůže být Arctis!

Nadporučík si protřel oči.

Něco tady nesouhlasilo. Jak mohou senzory mikrovln ukazovat

soumrak a noční oblaka, která normální optika nevnímá? Kdyby venku nebyla úplná tma, musela by normální optika zabírat aspoň obrysy skal.

Přepnul na infračervené snímače. Znovu se ukázaly holé mokré skály. Pod skalní stěnou začínala vrstva hrubého šterku a přecházela v blátivou rovinu. Oblaka nebyla vidět, ale to nebylo nic divného.

Aino rezignovaně zavzdychal. Zbývalo mu jediné. Připevnil si infračervené hledí na výhled helmy a oblékl si skafandr. Něměl prostředky na rozbor dýchatelnosti vzduchu a nechtěl nic riskovat. Přenosný reflektor přepnul na infračervené světlo. Zastrčil za opasek lehký termický paprskomet a byl připraven.

Odhodlaně otevřel padací dvířka.

Pět bitevních a šest nákladních lodí bylo připraveno ke startu. Děla byla nabitá gigatunovými bombami. Jediná salva z bitevních lodí by stačila, aby rozmetala planetu. Všichni ale věděli, že Mobymu uškodit nemohou. Tvor, který saje energii z plamenné výhně sluneční koróny, není zranitelný energetickými zbraněmi. Naopak. Energie by pro něj byla vítanou pochoutkou.

Před pěti minutami přivolal Atlan dvojčata Woolverovy. Bratři Tronar a Rakal si byli podobní k nerozeznání. Pocházeli z planety Imart v soustavě žlutého slunce Gator. Jako mutanti měli zvláštní parapsychické schopnosti. Uměli se odhmotnit jako teleporteři, i když teleportery nebyli. Nepřenášeli se totiž z místa na místo duševní silou. Potřebovali k tomu proud energie. V odhmotněném stavu se stali jeho součástí a plynuli s ním. V jistém směru tak měli výhodu nad teleportery, kteří se dokážou přenášet jen na omezenou vzdálenost. Pokud byl proud energie dost silný, mohli se s ním Woolverové přenést třeba přes desetitisíce světelných let.

Ještě nedávno Rhodan o dvojčatech nevěděl. Patřili k odborníkům USO a Atlan jejich existenci dlouho tajil.

Budou ale v této situaci něco platní? Rhodan o tom pochyboval.

"Připouštím, Atlane, že dvojčata se mohou přenést po proudech energie, které vycházejí z Mobyho. Mohou dokonce bez nebezpečí vniknout do jeho nitra. Ale co potom? Mají tam snad položit atomovou bombu? Moby by to jen uvítal."

"Musíme to zkusit!" řekl Atlan unaveně. "Copak tu nestvůru není

možné nijak usmrtit?"

Rhodan zavrtěl hlavou.

"Tím si lámu hlavu od chvíle, kdy se Moby objevil. Potřebovali bychom organickou zbraň. Energie není nic platná." Usouzeně se zasmál. "Ale kde vzít organickou zbraň, která by rozkládala krystaly?"

Ozvalo se zabzučení interkomu. Rhodan se ohlásil.

"Ted' dobře poslouvejte a neskákejte mi do řeči!"

Doktorka Natálie Scharzová měla tak silný hlas, že jí rozuměli i všichni kolem Rhodana. Rhodan oddálil sluchátko od ucha a bezmocné se podíval na Atlana. Ten si i přes tíživost situace neodpustil sarkastický úsměv.

"Poslouchám, madam!" zabručel Rhodan.

"Velmi dobře, pane. Doufám, že si ještě vzpomínáte na náš rozhovor o Mobym. Možná jste si také zapamatoval, že tělo tohoto tvora je složeno z krystalů..."

"Jistě, madam!" Perry Rhodan se podíval na hodinky a pak na panoramatickou obrazovku. Chce ta žena tváří v tvář smrti trávit zbylý čas vysoce vědeckou, ale neužitečnou diskusí? "Prosím, zkraťte to!"

"Nepřerušujte mě pořád, pane! Jak vám mám vysvětlit svou teorii jinak, než že budu vycházet ze známých věcí? Takže je to takhle, pane: energií proti tvorů složenému z krystalů nic nezmůžete. Ale co kdybyste to zkusili s organickými zbraněmi?"

"O tom se tu právě bavíme. Jenomže žádnou organickou zbraň nemáme."

"Ale ano!" prohlásila Natálie Scharzová rezolutně. "Jednu máme!"

Perry Rhodan se napřímil.

"Mluvte, madam! Ale pospěšte si, jestli to ještě má mít smysl!"

"Řeknu jen tolik: kyselina stogová, STOG, pane!"

Rhodan stiskl sluchátko, jako by je chtěl rozdrtit. Pomyslel na Fargone, téměř neznámou planetu s vražednou faunou. Někteří masožravci na planetě produkovali kyselinu, která rozpouštěla i terkonitovou ocel, zlato a veškeré umělé hmoty. Tuto tak zvanou kyselinu stogovou se časem podařilo pozemským chemikům vyrábět

synteticky, a určitou zásobu měli s sebou na CRESTU II.

"Kolik té kyseliny máme, madam?"

"Podle seznamu asi padesát tlakových nádob po sto kilogramech, pane. Co kdybyste jí vyzbrojil své mutanty a..."

"Buďte připravená, madam. Pošlu k vám roboty. Vydejte jim kyselinu. Končím!"

Atlan si s úlevou oddechl. Rhodan se podíval na obrazovku a pak na dvojčata.

"Bude to závod s časem, pánové!"

Rakal a Tronar Woolverové vyslechli rozkazy a opustili můstek. Jejich cílem byla zaměřovací ústředna.

Perry Rhodan si přiznal, že je nervózní. Málokdy tolik záleželo na každé vteřině jako teď. Kdyby Moby v této chvíli začal střílet, bylo by všechno nadarmo. Nestvůra se však blížila bez výstřelů. Zbývalo nejvýše osm minut. Jestli se dvojčatům do té doby nepodaří účinně zaútočit, je všechno ztraceno.

V radarové centrále měli bratři Woolverové připraveny lehké skafandry. Budou se muset na zlomek vteřiny zhmotnit v nitru Mobyho, aby mohli položit bomby. Věděli, že jim při plnění tohoto úkolu půjde o život, ale to je nemohlo odstrašit.

Ještě než si ochranné obleky navlékli, objevil se tu myšob Gucky. Nejdřív se zachvěl vzduch, a pak se metr vysoký chlupáč zhmotnil. Samozřejmě se zase teleportoval. Smutně se na dvojčata díval a jeho kulaté uši se neklidně pohybovaly.

"Měli byste mě vzít s sebou!" prohlásil pištivě. "Pro vás samotné je to nebezpečné."

Rakal se sehnul a podrblal Guckyho v huňaté hnědé srsti.

"Díky, maličký. Ale to není nic pro tebe. Musel by ses teleportovat nazdařbůh, a mohl by ses zhmotnit v atomovém pekle."

Gucky vycenil hlodavci zuby. Nezazlíval Rakalovi, že ho odmítl. Měl dvojčata rád, a věděl, jakému nebezpečí se vystavují.

"Aspoň jedno mi slibte, Rakale a Tronare. Dejte mi vědět, kdybyste mě potřebovali."

Také Tronar se k němu sehnul a políbil ho na vlhký čenich.

"Měj se tu dobře, maličký! Tamhle nám roboti nesou bomby s kyselinou. Už to začíná!"

Myšob si dojatě přetřel oči. Vyčítavě se podíval na Rhodana, jako by ho činil zodpovědným za nebezpečný úkol, který Woolverové dostali.

Perry Rhodan si toho všiml, ale teď neměl čas starat se o usouzeného myšoba. Měl důležitější problémy. Roboti postavili nádržky se strašlivým obsahem na podlahu v radarové centrále. Přispěchali zbrojíři a připevnili k nádržkám malé rozbušky s časovým spínačem. Teď zbývalo jen dopravit bomby do nitra Mobyho, ale ne kamkoliv. Doktorka Scharzová určila nejcitlivější místo. Byla to dutina těsně pod povrchem. Tam byly krystalové bloky velké jako dům, v nichž měla sídlo inteligence tohoto tvora. Rhodan i Atlan předpokládali, že sem směřují vysílané příkazy.

Perry Rhodan se znovu podíval na hodinky. Z předpokládaných osmi minut dvě uplynuly. Byl nejvyšší čas. Mutanti se nemohli spoléhat, že uvnitř Mobyho hned najdou určené místo.

Tronar a Rakal si zapnuli přilby skafandrů, uchopili každý jednu kyselinovou bombu a obrátili se k radarovému přístroji. Útočící Moby neustále vysílal silné proudy energie, které zaplavily celou sluneční soustavu. Zaměřovací antény tyto proudy soustřeďovaly do radarového přístroje, který se proto Woolverům hodil jako odrazový bod.

Vzduch kolem Rakala a Tronara se náhle rozkmital, jako by stáli pod rozvlněnou vodní hladinou. ve zlomku vteřiny jejich těla ztratila tvar a zmizela. Ozvalo se jen tiché mlasknutí, jak vzduch vyplnil vakuum, jež po nich zůstalo.

4.

Někde na obzoru se občas modře zablesklo. Zvuk se neozýval.

Nadporučík Uwanok něco nespokojeně zabručel. Odrazil se a vyskočil z kluzáku na zvlhlou skálu.

V příští chvíli ležel roztažený na tom, co vypadalo jako skála, ale skálou nebylo. Půda se poddala nárazu jeho těla jako guma.

Nadporučík hmatal opatrně kolem sebe. Jeho obavy se nepotvrdily. Povrch byl pružný, ale pevný a neprostupný, nehrozilo tedy, že se potopí.

Aino se opatrně postavil a kráčel ke skalní stěně. Ukázalo se, že ani ta není z kamene. Byla stejně poddajná jako povrch, na kterém stál. Uwanok začal vylézat nahoru. Šlo to dobře. Po půl hodině stál na vrcholu. Otočil se kolem dokola a zavrtěl hlavou. Neviděl odtud nic jiného než z kluzáku. Štěrka a bahno, tu a tam několik příkrě vystupujících kopečků. Na obzoru pořád ještě probleskovala modrá záře.

Po chvíli měl nepříjemný dojem, že něco přehlédl, ale nevěděl co. Přimhouřenýma očima si prohlížel krajinu. Pak zvrátil hlavu dozadu a zadíval se na oblohu. A najednou věděl, co mu vadí.

Tohle žádná obloha nebyla. Nahoře se klenula jako zvon neproniknutelná temnota. Nebylo vidět ani jednu hvězdu. Aino Uwanok věděl, že to není možné. I kdyby nad ním byly husté mraky, infračervené paprsky by jimi snadno pronikly. A každé slunce vyzařuje spoustu infračerveného světla...

Arno zavrtěl hlavou. Připadalo mu, že se ocitl ve světě samých nemožností. Je bezesporu pořád ještě na Arctis. Ale Arctis je přece na pokraji malé mlhoviny Andro-Beta, a v té jsou miliony sluncí!

Trhl sebou, když zaslechl zvuk.

Znělo to jako zabzučení střely a pak slabé plácnutí. Nedůvěřivě se rozhlédl. Objevilo se tu něco, co tu předtím nebylo.

Aino Uwanok reagoval rychle. Skrčil se a kutálel se dolů ze svahu. Zachytil se v úzlabině. V téže chvíli ozářilo strašidelnou krajinu ostré světlo a ozval se výbuch. Nadporučík opatrně zvedl hlavu. Paprskomet měl připravený k výstřelu. Nepochyboval o tom, že na něj někdo hodil bombu. Ale aspoň není na tomhle bláznivém

světě sám! Možná dokonce najde možnost, jak se vrátit tam, odkud přišel.

Skutálel se po zbytku svahu až ke kluzáku. Neznámého nepřítele nebylo nikde vidět. Pružně jako had vklouzl nadporučík do letounu a přirazil za sebou dvířka. S úlevou stáhl helmu a sáhl po cigaretě.

Oba mutanti se stali částčkami proudu energie a značnou vzdálenost urazili prakticky bez časové ztráty. Měli tu výhodu, že vnitřek Mobyho už znali. ve svém stavu, proměnění v energetické impulzy, byli bezmocně unášeni a nemohli se nijak orientovat. Zhmotnili se v orgánu, který přeměňoval normální energii na hyperenergii. Byla to šnekovitá hadice asi čtrnáct kilometrů dlouhá, měřící v průměru kolem osmdesáti metrů. Mutanti věděli, že se nesmějí dotknout jejích laločnatých stěn. Malé gravitační přístroje ve svých skafandrech předem přepnuli na odpuzování.

Když se zhmotnili, nejdřív se ujistili, že mají s sebou bomby s kyselinou. Pak se pokusili se orientovat.

Dolehl jim k uším chaos zvuků. Stěny hadicovitého útvaru byly rozžhavené jako roztavený kov. Tronar si odkašlal.

"To není zrovna příjemné místo, co?"

"Mohli jsme dopadnout i hůř," zavrčel Rakal.

Tronar zavřel oči a pokusil se vplynout do příhodného proudu energie. Vzápětí bolestně zasténal. Zasáhla ho neuvěřitelně silná proudění. Bylo to, jako by se ocitl v samotném centru malého slunce.

Na chvíli ho zachvátila panika.

Co jestli včas nenajdou cestu k řídicímu mozku nestvůry? Bude jejich akce nakonec zbytečná? Zničí Moby planetu Arctis dřív, než oni budou moci zasáhnout?

"Přestaň!" zasupěl Rakal.

Tronar pochopil. Jeho pocity se přenášely na bratra. Přiměl se ke klidu. Znovu se soustředil.

"Pozor!" ozval se Rakal. "Zachytil jsem impulz, který vede k mozku!"

Tronar se snažil vcítit se do téhož proudění, ale marně.

"Pospěš si!" pobízel ho Rakal.

Tronar věděl, že musí jednat rychle, jinak Rakal proud zase ztratí.

"Nemám kontakt." Něco ho napadlo. "Poslouchej, Rakale! Nejdřív se zapoj sám. Já se pak navěším na tvoje vlnění."

"A jestli to nesvedeš? Přece tě tu nenechám samotného!"

"Musíš! Na mně teď nezáleží. Dělej!"

Tronar cítil bratrovo rozrušení. Rychle však ustoupilo chladné rozvaze. Tronar se usmál.

"Teď!" vykřikl Rakal.

Tronar se soustředil se zavřenýma očima. Vycítil, jak jeden impuls náhle dominuje nad ostatními. Bylo to, jako by jediný nástroj v orchestru přehlušil ostatní.

Pak ho proud vzal s sebou.

Obě těla se zformovala na dně obrovské dutiny, do níž by se pohodlně vešla kosmická loď. Věděli, že teď jsou v mozku Mobyho. Bloky krystalů velké jako dům vyzařovaly studené světlo. Tady sídlila pudová inteligence toho tvora. Tady byly také přijímány pětidimenzionální rozkazy zvenčí.

Pravidelné střídání světla a tmy ukazovalo, že mozek je v činnosti. S praskotem přeskakovaly halou blesky se silným nábojem. Bratři viděli, že se ocitli na jediném bezpečném místě v mozku. Všude jinde by už byli dávno spáleni.

Beze slov se dorozuměli. ve stejné chvíli stiskli kontakty časových spínačů rozbušek a odložili bomby s kyselinou stogovou k patě nejbližšího bloku krystalů. Teď jim zbývalo jen pět vteřin, aby se vzdálili z místa bezprostředního ohrožení.

Zapojili se do vyzkoušené frekvence v opačném směru. O dvě vteřiny později se zhmotnili ve spirálovité hadici a hned se odtud zase odpoutali.

Kluzák se vznášel těsně nad zemí. Nadporučík Uwanok napjatě sledoval obrazovky.

Po levé straně pokračovala skalní stěna, napravo blátivá rovina. Neznámého, který hodil bombu, nebylo nikde vidět. Aino předpokládal, že se ukrývá mezi skalami. Jinak by musel být neviditelný.

Po šesti kilometrech Aino přistál. Výboje na obzoru sílily a nadporučíkovi se nechtělo přibližovat se k nim. Také se nechtěl příliš vzdálit od neznámého. Zavřel přílbu skafandru a vystoupil.

Úzkou štěrbinou se vydrápal na vrchol skalní stěny. Nad hranu stěny vystrčil jen hlavu. Spokojeně zabručel, když se rozhlédl po rovině. Odtud by viděl každého, kdo by se chtěl přiblížit ke kluzáku.

Čas ale míjel a nikde se nic nehýbalo. Uwanoka se zmocňoval pocit opuštěnosti. Znovu a znovu přemýšlel o své situaci.

V minulosti studoval hyperdimenzionální matematiku, formy ultraenergie a parapsychologii. Jedna část hyperdimenzionální matematiky se zabývala chováním atomů vzhledem k energii. Když byl k atomu nebo skupině atomů přiveden určitý náboj energie, pozdvihovalo je to na vyšší energetickou úroveň. Jestliže přívod energie ustal, klesly atomy na nižší úroveň. Vědci, který je pozoroval, prostě zmizely. V cyklotronech mohly být tyto pokusy prováděny podle libosti. Pracovalo se však jen s malými skupinami atomů. Teoreticky bylo spočítáno, že na jinou energetickou úroveň je možno převést i pevnou hmotu, dokonce i člověka. Prakticky to ale vyzkoušeno nebylo.

Aino se přikláněl k názoru, že to skutečně možné je.

Předpokládal, že je stále ještě na planetě Arctis. To, co viděl kolem sebe, tomu však neodpovídalo. Tento rozpor se dal vysvětlit teorií různých úrovní. V tom případě on a jeho letoun dostaly při odpálení raket Evoc energetický náboj, který je vynesl na vyšší úroveň a pak na energetickou úroveň nižší než normální existenční rovina planety. Obrazně řečeno byl teď pod povrchem planety, ve skutečnosti ale stále na povrchu.

Došel k přesvědčení, že Arctis nebyla zničena. V takovém případě by musel být dávno mrtev. Nebyla by ani normální úroveň, ani vyšší nebo nižší.

V jiném směru nebyl tak optimistický. K jeho přesazení do jiné úrovně došlo náhodou, a náhoda se sotva bude opakovat. Nemá tedy naději, že by se vrátil do normální úrovně.

Z úvah ho vytrhl jasný blesk, který mu šlehl do očí. Hned nato zahřměl výbuch. Vlna horkého vzduchu ho přitiskla do rozsedliny. Na pár vteřin ztratil vědomí. Když se probal, ležel na dně škvíry, která ho uchránila.

Vyšplhal se nahoru a zděšeně se zadíval na místo, kde před chvílí stál jeho kluzák. Teď tam byly jen rozžhavené trosky.

Aino zaskřípal zuby. Podcenil nepřítele. Jeho kluzák byl zničen. Ale třeba si bude jeho protivník myslet, že s letounem zničil i posádku, a objeví se.

Když ale utekla půlhodina a nic se nehýbalo, opravil svůj úsudek. Neznámý dobře ví, že se Aino ukrývá, a chce vylákat z úkrytu jeho. Jde o to, kdo bude trpělivější.

Nadporučík se neslyšně zasmál. Sotva se najde někdo trpělivější než on. Uvelebil se trochu pohodlněji.

Uběhly tři hodiny.

Najednou zaslechl Aino mlaskavý zvuk a nějaké plácání. Usoudil, že někdo uklouzl a snažil se znovu získat rovnováhu.

Zasklebil se. Trpělivost se mu vyplatila. Neznámý se dal do pohybu. Zřejmě se chce přesvědčit, jestli Aino neutekl.

Nehlučně vyklouzl z úkrytu. Doplížil se po břiše k hraně skály. Tam zahlédl neznámého. Šel horským sedlem a zřejmě mířil do jeskyně v protější stěně.

Aino nevěděl, co vlastně čekal, ale pohled na robota s osmi nohama ho ohromil. Ta věc vypadala jako želva. Byla asi metr dlouhá a metr široká. Žádná hlava vidět nebyla.

Aino neviděl jinou možnost než obejít sedlo a přiblížit se k jeskyni z druhé strany. Pak už ho snad napadne, jak se robota zmocnit.

Nedostal se ale k uskutečnění svého plánu. Půda, na které ležel, se najednou převrátila. Aino měl pocit, že padá, a instinktivně se skrčil. Brzy nato ztratil vědomí.

Obrazovka zaměřovače energie nabízela výhled do pekla. Do běla rozžhavený útočící Moby na ní svítil jasněji než osvětlení na můstku. Zaměřovače hmoty temně bzučely, i když byl jejich příjem snížen na minimum.

"Ještě se neprojevil účinek, majore?" zeptal se Rhodan.

"Neprojevil, pane. Kurz a rychlost beze změny. Jako..."

Vedoucí radistů se odmlčel, když ze zaměřovacího přístroje vystoupily dva kmitající proužky mlhy. Rakal a Tronar Woolverové se zhmotnili a málem přitom porazili technika u zaměřovače. .

Perry Rhodan a Atlan se s napětím dívali mutantům do tváří a snažili se něco z nich vyčíst. Bratři bez vysvětlení sáhli po dalších

bombách s kyselinou a chtěli hned zase odstartovat.

Tronar se ještě obrátil.

"Dvě bomby položeny podle rozkazu, pane!" hlásil spěšně. "Už se ukázal nějaký výsledek?"

"Ještě ne, Tronare," odpověděl Atlan. "Měli jste velké potíže?"

Odpověď už nedostal. Woolverové zmizeli stejně rychle, jako se objevili.

Rhodan se tvářil zamyšleně.

"Trvalo jim to asi jednu a půl minuty. Obávám se, že to bude obtížnější, než jsme čekali."

Gucky bezmocně tlapkal sem a tam. Byl na něj vždycky komický pohled, když se snažil chovat se jako člověk. Přitom tahle velká myš s bobřím ohonem se uměla přenášet na dálku, jak by to žádný člověk nedokázal.

Před Rhodanem a Atlanem se Gucky napřímil. Vyčítavě se na ně zadíval.

"Proč ty dva zase posíláte pryč, když o ně máte starost?" zapískal pronikavým hláskem. "Měli tam velké potíže. Vyčetl jsem jim to z myšlenek."

"To snad ne!" poznamenal Atlan sarkasticky.

Gucky se na něj zle podíval.

Arkonidan se usmál a zvedl myšoba ze země. Posadil si ho na paži, jako by nic nevážil, "No tak, maličký! Já vím, že Moby v plné činnosti není žádná legrace. Ale lo není důvod, abychom tam Woolvery neposlali. Jestli se jim nepodaří tu nestvůru zarazit, zahyneme všichni..."

"Chladná logika!" odsekl Gucky pohrdavě. Zároveň ale sklonil hlavu a nechal se od Atlana hladit po zátylku.

Atlan Guckyho málem upustil, když se dvojčata znenadání znovu zjevila. Tentokrát bratři neřekli ani slovo. Sáhli po dalších bombách s kyselinou a byli pryč, než někdo stačil otevřít ústa.

Perry Rhodan se podíval na hodinky.

"Tentokrát třicet vteřin. Dostali se do tempa, jak se zdá. Nevím, co bychom si bez tvých dvou mutantů počali," usmál se na Atlana.

Arkonidan opatrně Guckyho postavil. Pak se podíval na zaměřovače.

"Ještě se neprojevuje žádný účinek, Perry. Možná ani těch padesát bomb s kyselinou nebude stačit, aby znatelně poškodily řídící mozek Mobyho."

"Ale ano, bude to stačit," vložil se do řeči Icho Tolot.

Halut'an tu dosud stál nehybně, jako obr vytesaný z kamene. Atlan se po něm ohlédl s pochybami v očích.

"Podle čeho tak soudíte, Tolote?"

Icho Tolot pokrčil rameny.

"Jistě na to přijdete sám, admirále!"

Gucky hlasitě vypískl. Atlan a Rhodan se na něho udiveně podívali.

"Máte dlouhé vedení!" řekl Gucky pohrdavě. "Copak nechápete, že Icho umí posoudit účinek té grogové kyseliny? On je schopný přeměnit strukturu svého těla tak, že se vyrovná terkonitové oceli. Jenže grogová kyselina, jak je známo, účinkuje i na terkonitovou ocel..."

Atlan si odkašlal.

"Zaprvé to není kyselina grogová, ale stogová, maličký. A Zadruhé nemůžeš Tolota srovnávat s Mobym."

"I tak by pro mě stačilo půl kila stogové kyseliny!" vložil se do toho Halut'an dunivým hlasem. "V tom smyslu mohu její účinky odhadnout opravdu lépe než vy, pánové. A Woolverové přece nemusí zničit celého Mobyho. Stačí jen ta část, v které sídlí jeho inteligence. K tomu by mělo pět tisíc kilogramů kyseliny stačit."

"To je pravda!" souhlasil Rhodan. Podíval se na hodinky. "Vlastně by tu už měli být."

A v tom okamžiku se objevili.

Když přistáli, trochu zavravorali. Atlan a Rhodan k bratřím přiskočili, aby je podepřeli.

"Nesahat!" vykřikl Rakal. Hlas mu přeskočil. Oba muži se zděšeně zadívali na kovové součástky jejich skafandrů, které byly rozžhaveny do červena. Mutanti se vraceli rovnou z výhně.

Halut'an přiskočil a mohutnými tlapami oba agenty zachytil. Žár mu nevadil, v okamžiku přizpůsobil strukturu těla.

"Díky!" zachraptěl Tronar. "Podejte nám laskavě dvě kyselinové bomby, pane!"

"Jestli je toho na vás moc, udělejte si přestávku," řekl klidně Rhodan.

Tronar se nevesele zasmál. Sáhl po bombě, kterou mu podával Tolot.

"Rádi, pane, ale až skončíme."

Když bratři zase zmizeli, žhnula na obrazovce výheň Mobyho, který se neúprosně blížil...

Mutanti se ocitli v ohnivém moři. Dva bloky krystalů velké jako dům kypěly v plamenech. Kyselinové bomby na ně účinkovaly jako voda na nehašené vápno.

Byl to zázrak, že Woolverové ještě byli naživu. Před výhní je chránila jen skvělá konstrukce kosmických obleků.

Ale ani mozek Mobyho nebylo snadné zranit. Bloky krystalů, některé velké jako ledové hory, byly daleko od sebe. Mezi nimi visely tu a tam od stropu a ze stěn obrovské haly drobnější bloky krystalů, jejich činnost zřejmě nebyla oslabena.

Rakal a Tronar vrhli svou pátou a šestou bombu na skupinu středně velkých bloků. Pak se znovu začlenili do proudu energie vedoucího ke CRESTU II.

Když se sem vrátili, uvítala je rudá výheň. Vystoupili na jeden krystalový blok, aby se rozhlédli. Jejich bomby už účinkovaly. Na místě desítek bloků vřela a pěníla syčící hmota. Její okraje právě dosáhly k patě bloku vysokého jako dům. Blok se zabarvil a zvolna se začal kácat do pěny.

"Honem pryč!" vykřikl Rakal. Vzal bratra za ruku a táhl ho za sebou.

Tronar se dál nerozmýšlel. Dlouhými skoky uháněli mutanti z nebezpečné zóny. Zamířili k jiné skupině středně velkých bloků.

"Ted' jsme asi našli zranitelné místo!" křičel Tronar na bratra, když aktivovali rozbušky.

Rakal přikývl. Stěna plamenů vrhala strašidelné stíny na nejbližší blok.

V tom okamžiku se krystaly zasažené požárem zřítily do vroucí pěny. Rozpadaly se s ohlušujícím hřmotem. Úlomky létaly halou.

To už Woolverové neviděli. Znovu vplynuli do známého proudu energie, aby přinesli další bomby s kyselinou.

Vypadalo to, že svět stojí na hlavě.

Nadporučíka Uwanoka hned tak něco nevyvedlo z míry. Ale když se probral, zděšeně vykřikl.

Skalnatá krajina, na které předtím stál, se teď klenula nad ním. Pod ním nebylo nic, doslova nic. S námahou přemohl pocit závratí. Zvedal se mu žaludek; dostal mořskou nemoc. Nemohl si dovolit zvracet v uzavřeném skafandru.

Opatrně zahýbal rukama a nohama a zkusil se postavit. Výsledek vlastně očekával. Pohyboval se jako v beztlákovém prostoru.

Nedůvěřivě si prohlížel skalnatou krajinu, z níž spadl. Proč se pád jeho těla zastavil, když pod ním nic nebylo? Musel na něj působit nějaký vnější vliv, ale jaký?

Aino Uwanok se rozhodl, že vyzkouší malý reaktor, který měl ve skafandru. Mohlo by se mu podařit dostat se do skalní krajiny nad ním.

Sáhl k opasku a zapnul pohon. Bez námahy se pohyboval kolmo nahoru. Když se dostal na pomyslný střed mezi tmou dole a krajinou nahoře, uslyšel praskot a zřítíl se po hlavě zpátky do propasti. Tentokrát neztratil vědomí a ucítil, jak byl jeho pád zastaven nějakou poddajnou černou hmotou.

Uklidnil se a přemýšlel. Překocení skutečnosti musí mít nějakou příčinu. Vysvětlení se nabízelo. Na Arctis, nebo v malé vzdálenosti od ní, se uvolnily, nebo zmizely, velké dávky energie. Tím došlo k převrácení energetické úrovně. Normální existenční rovina byla teď pro něho nedostupná.

Vzpomněl si na obrovskou záři na obzoru, kterou viděl, než se jeho kluzák ponořil do ledu. Tehdy jí nevěnoval pozornost, ale teď chápal, že tento jev mohl zavinit vše, co přišlo dál. Uvědomil si svou odpovědnost. Pořád je nadporučíkem flotily USO. Pokud to bude v jeho silách, musí zabránit tomu, aby záře vyvolaná obrovskými výboji energie zničila základnu Louvre.

Rozpomněl se na osminohého robota. Jistě spadl stejně jako Aino na černou rovinu. Nevěděl proč, ale nějak tušil, že robot tu hraje klíčovou úlohu. Bude ho muset najít. Pak se ukáže, co dál.

Znovu se vzpřímil. Chodit nemohl, ale proti horizontálnímu letu černá rovina zřejmě nic nenamítala, Malý agregát ve skafandru hned

naskočil. Uwanok vystoupil do výšky asi čtyř metrů a pak pokračoval vodorovně. Černá rovina pod ním ubíhala strnulá a na pohled bez života.

Asi po dvou stech metrech zakormidloval Aino Uwanok doleva. Létal v kruhu a stále zmenšoval jeho poloměr. Při šestém obletu robota uviděl.

Želva ležela na zádech a nehýbala se. Nohy jí trčely vzhůru. Aino se opatrně k robotovi blížil. Věděl, že proti němu nemá možnost obrany. Skořápka stroje byla z plastické oceli, byly na ní drobné výrůstky podobné bradavicím. Údy byly dost primitivní. Měly jen jediný kloub, který umožňoval minimum pohybu. Na konci byly opatřeny klepety. Byly velmi krátké, takže se Aino odvážil blíž a zaklepal na skořápku. Chvilí se nic nehýbalo, pak zaslechl slabé bzučení. Polekaně ustoupil. Robot se ale nehýbal, jen bzučení neustávalo.

Uwanok si uvědomil, že nemá translátor. Jak se s robotem domluví? S politováním pokrčil rameny.

"je mi líto, starý brachu. ty nerozumíš mně a já nerozumím tobě."

Bzukot se zvýšil do vyšší tóniny a přešel v pískání.

"Přestaň!" zabručel Uwanok. "Kdo to má poslouchat!"

"Já, starý brachu!" zadunělo mu do uší.

Aino překvapením otevřel ústa. Mluvil na robota pozemskou angličtinou, a robot mu teď stejným jazykem odpověděl.

"Zatraceně!" ujelo mu.

"Co je... ztraceně?" ozvalo se. "Nerozumět. Víc mluvit!"

Aino Uwanok užasle vykřikl. Pochopil, že robot je vybaven translátorem. Přístroj samozřejmě nemohl zcela neznámou řeč analyzovat a rekonstruovat jen podle několika vět.

Bavil se s robotem asi deset minut o nejrůznějších věcech, které ho napadly. Pak ho robot přerušil.

"Děkuji vám, pane. Teď už vám rozumím dobře. Přejdeme k věci. Jaké jsou vaše podmínky?"

"Podmínky? Co tím myslíš?" divil se Uwanok.

"Mluvme otevřeně, pane. Mým úkolem je chránit tuto rovinu. vy jste sem vnikl neoprávněně. Ani ještě teď se nemůžete prokázat jako oprávněný. Já vás ale nemohu zničit, jak mi diktuje můj úkol. Máte

zřejmě možnost vypnout můj orientační smysl.

V takovém případě mám podle svých rozkazů uzavřít kompromis."

"Takhle je to!" protáhl Aino. Pomalu se mu rozjasňovalo. Robot, který se mu představil jménem nebo označením Lub, se zřejmě domníval, že on, Aino Uwanok, způsobil překocení existenční roviny. Aino došel k názoru, že nejlépe pořídí s pravdou.

"Poslouchej, Lube!" oslovil robota. "ty se hrozně pleteš. Já jsem do tvé roviny nevstoupil schválně. Naopak. Rád bych se odtud zase dostal. Chci, abys mi v tom pomohl."

Lub chvíli mlčel, pak odpověděl:

"Souhlasím. Ale nemohu vám pomoci, dokud mi bráníte se orientovat."

Aino se suše zasmál: "Já ti v orientaci nebráním. Ale kdybych mohl, asi bych to udělal. ty bys mě totiž jinak zničil."

"Ovšem, pane. Jsem tak naprogramován."

"Pěkný program!" zamručel stísněně nadporučík. "Tvoji pánové zřejmě nemají smysl pro humor. Ale teď ti něco prozradím. Vyznám se v chlapících jako jsi ty. ty nepotřebuješ svůj orientační smysl, abys mi ukázal cestu ven. Tak povídej. Hned jak budu zase na normální úrovni, pomůžu ti. Mám totiž docela jasnou představu, co tenhle svět překotilo."

To poslední nebyla tak docela pravda. Jeho představy byly značně mlhavé. To ale teď nebylo důležité. Na osudu robota mu nijak nezáleželo, vždyť je to jen stroj, který nic necítí.

"Souhlasím," řekl Lub. "Musíte udělat tohle..."

To bylo prozatím poslední, co Aino od Luba slyšel. V černé rovině se náhle objevila zářící trhlina.

Aino začal padat. Jeho vědomí rázem pohaslo.

Když Woolverové zaútočili po šesté, začaly se na nalétajícím Mobym projevovat změny.

Rozpálený disk začal pulzovat. Pod žhnoucím povrchem zuřily víry uvolněné atomové energie. Moby vypadal jako gigantická jaderná bomba.

Přesto vytrvale pokračoval po své dráze.

"Ještě třicet milionů kilometrů!" řekl Perry Rhodan bezvýrazně.

"Jestli se nestane zázrak, začne tady za tři minuty konec světa."

S přimhouřenýma očima sledoval mutanty, kteří se objevili a hned zase mizeli. Neušlo mu, že jsou na pokraji fyzického zhroucení.

Icho Tolot se patrně o nebezpečí nestaral. Se střízlivým zájmem vědce prováděl energetická měření. Zvláště ho zajímalo hyperenergetické vlnění, které vycházelo z nestvůry.

Podtrhl některé výsledky a otočil svou kopulovitou hlavu k Rhodanovi.

"Mohl byste dát zjistit, jestli se na Arctis změnily některé gravitační ukazatele, pane?"

Perry Rhodan tázavě zvedl obočí, ale znal Haluťana natolik dobře, že bez odkladu dal měření provést. Dva odborníci se tím zabývali, a Rhodan se mezitím zeptal:

"Měly by nějaké změny nastat, Tolote?"

"Ptáte se nesprávně, pane. Měl byste se zeptat: proč nic takového nepozorujeme? Hyperenergetické vlnění vycházející z Mobyho přece musí nějaké změny vyvolat. Občas na planetu naráží víc než sto miliard gigawattů."

Perry Rhodan se zatvářil nedůvěřivě.

"Sto miliard gigawattů? Zkontroloval jste výsledky měření, Tolote?" ve stejné chvíli si uvědomil, že je to hloupá otázka. Haluťan se nikdy nespokojil s něčím, co neměl stoprocentně ověřeno.

Specialisté ukončili měření a podali hlášení.

"Žádné gravitační změny jsme nezjistili, pane."

"O tom nepochybuji," řekl Tolot klidně. "Jinak bychom už účinky pocítili."

"Ale ta energie musí někde být," namítl Atlan. "ve vesmíru se nic neztrácí."

"Samozřejmě, že ta energie někde je," prohlásil IchoTolot. "Ta energie, která naráží na povrch Arctis, docela jistě vyvolává účinek."

"Velký účinek to rozhodně nebude," poznamenal Rhodan s úsměvem.

Tolot něco nesrozumitelně zabručel. Zapnul zásobník dat, napojený na měřič, a dál s ním nebyla řeč.

Perry Rhodan potřásl hlavou.

"Jako bychom neměli jiné starosti, než proč určité množství

energie nemá odpovídající účinky!"

Atlan si zamyšleně přejel rukou po čele.

"Podceňuješ Halut'ana, příteli." Nejistě se usmál. "Když se Tolot v téhle situaci zabývá nějakým problémem, jistě to má souvislost. Obávám se, že to nebude pro nás. nic příjemného."

Perry Rhodan hned začal mluvit o něčem jiném, když se objevili a hned zase zmizeli parasprinteři.

"To je po dvanácté. Moby už spolykal čtyřiadvacet bomb s kyselinou. Možná si ta nestvůra myslí, že stogová kyselina je lízátko."

"To špatně znáš Rakala a Tronara," oponoval Atlan. "Dvojčata by se tak nenamáhala, kdyby se už neukazoval účinek."

"Ještě jeden a půl minuty, příteli. Potom..."

Rhodan se zajíkl a rozšířenýma očima zíral na obrazovku zaměřovače hmoty.

Moby se stále víc odchyloval od kurzu. Jeho rychlost se neměnila, ale neletěl už rovně. Bylo zřejmé, že jeho řídicí mozek selhává. Patrně už nebyl schopen vnímat impulzy z neznámého vysílače.

Woolverové se zase vrátili.

"Blahopřeju!" zavolal na ně Atlan. "Jestli ještě trochu přitlačíte, bude to hotové!"

Dvojčata zmizela beze slova. Byl to jejich třináctý skok.

Venku v kosmu se Moby stočil do elipsy. Jeho nový kurz ho vedl přímo do slunce. Zřejmě už ztratil i zbytek rozumu.

Bylo také možné, že chtěl znovu tankovat energii.

Když se bratři Woolverové vrátili z třinácté výpravy, ukončil Rhodan jejich akci. Rakal a Tronar už se drželi na nohou jen silou vůle, a hned jak Rhodan vydal příkaz, zhroutili se. Zdravotnickí roboti je vysvlékli z rozpálených skafandrů a odnesli je na ošetřovnu.

"Co teď?" zeptal se Atlan. "Jestli Moby znova načerpá energii, dojde ke katastrofě. Nemusí ani zaútočit na Arctis úmyslně. I neúmyslně svržené bomby zabíjejí."

Rhodan se zasmál.

"Na to nedojde, příteli. Teď zaútočíme my!"

5.

Když nadporučík Uwanok zase přišel k sobě, byl v rovném tmavém tunelu. Z jednoho konce sem svítilo světlo, ale bylo tak slabé, že nemohlo zaplašit tmu. Bylo to patrně ústí tunelu, které se otvíralo ven. Aino Uwanok přemohl únavu a vydal se za světlem.

Udivilo ho, že se na konec tunelu doslal už za dvacet minut. Vyhlédl do obrovské haly, kde duněly generátory. Jejich bloky se zdvíhaly až ke stropu.

Aino zahlédl mezi stroji nějaký pohyb a rychle se ukryl zpátky do tunelu. Uvažoval, jak se sem Lub dostal rychleji než on. To, co mezi stroji zahlédl, byl bezpochyby Lub.

Lehl si na břicho na okraj tunelu a pozoroval. Lub se znovu objevil nejméně sto metrů od místa, kde ho viděl předtím. Aino předpokládal, že hlavním úkolem robota je chránit halu s generátory. Nebylo mu jasné, jak se dostal z jednoho místa na druhé přes otevřený prostor, aniž ho Aino zahlédl. Tato otázka se objasnila, když se objevil další robot. Lub tedy nebyl jediný hlídač tohoto zařízení! A nejspíš tady ani ještě nebyl a tohle byli jeho kolegové.

Když oba roboti zmizeli, zvedl se Aino a příkrčen běžel k nejbližšímu agregátu. Zklamalo ho, že tu nenašel žádný ovládací panel. Ale třeba jsou agregáty ovládány z nějakého ústředí?

Dlouhými skoky přeběhl Uwanok k dalšímu stroji, tam nabral dech a přebíhal od jednoho generátoru k druhému směrem ke středu haly. Bylo to asi tři kilometry daleko, ale neuběhl ani polovinu vzdálenosti, když past sklapla. Dva roboti podobní želvám mu vstoupili do cesty.

Aino se obrátil a chtěl utéct, ale roboti se sbíhali ze všech stran. Horečně hledal nějakou mezeru, a když ji našel, vrhl se do ní. Roboti se mu snažili zahradit cestu jen svými těly, zřejmě neměli v úmyslu použít zbraně, aby neohrozili generátory. V rychlosti a obratnosti však nemohli s Uwanokem soupeřit.

Celý udýchaný se Aino konečně dostal do středu haly, ale ani tady nenašel centrální ovládání. Uprostřed mezi stroji bylo jen prázdné místo, na němž byl namalován žlutý kruh asi sto metrů v průměru. Nadporučík nedůvěřivě zíral na hladkou podlahu, až v ní na

jednom místě zpozoroval otvor.

Byl přesně uprostřed kruhu. Aino opatrně natáhl nohu nad otvor. Ucítil typický tah antigravitačního pole. Nepochyboval, že našel přístup k centrále. Jestli i tam na něj číhají roboti, bude v koncích, ale zkusit to musí. Jinak nerozluští záhadu energetického zařízení a nevrátí se do normální existenční roviny.

Odhodlaně vstoupil do otvoru. Antigravitační pole ho zvolna snášelo dolů. Kolem byla tma. Když se jeho nohy dotkly země, vzplály po stěnách tucty světelných ploch. Nadporučík se rozhlédl. Stál v osmiúhlé místnosti, která byla prázdná. Šel blíže k jedné ze stěn, a polekal se, když odjela stranou a za ní se objevila osvětlená chodba. Vyzkoušel i ostatní stěny. Všechny se otevřely, jen jedna ne.

Aino Uwanok se zasmál. Tato jediná stěna ho zajímala. Za všemi ostatními jsou jistě nastražené smrtonosné pasti. Neměl čím ji otevřít, ale zachoval klid. Vyňal z opasku pohonný motorek a rozšrouboval ho. Uvnitř byla patrona slisovaného chemického paliva. Rozdrtil ji podpatkem a nasypal prášek do škvír ve stěně. Pak škrtl zapalovačem a vrhl se k zemi. Nastal výbuch, před nímž ho uchránil jen skafandr. Stěna se provalila dovnitř.

Opatrně a pružně jako kočka se Aino vsunul do prostoru za stěnou.

Bez dalších příhod se dostal na konec chodby. Tady se před ním náhle vztyčila nějaká postava. Aino na ni namířil paprskomet, ale pak se rozesmál. Byla to socha.

Postava vypadala jako člověk. Úzká lebka seděla na svalnatém krku. Rozložitá ramena svědčila o velké tělesné síle. Byly tu však markantní odlišnosti od dosud známých humanoidních ras. Socha určitě nepředstavovala nikoho z Mléčné dráhy. To ovšem Aino ani nečekal.

Konečně uviděl nadporučík Uwanok, to, co hledal: asi metr vysoký ovládací pult. Odtud byla zřejmě regulována energie, která udržovala umělou úroveň této existenční roviny. Dokud se nějakým zásahem zvenčí rovina dvakrát za sebou nepřevrátila.

Asi čtvrt hodiny studoval Aino ovládací panel, než si byl jistý. Proces probíhal automaticky. Zásobníky energie se plnily neznámou cizí energií, která se sem dostávala zvenčí. Aino nepochyboval, že až

se zásobníky naplní, automatika všechnu energii uvolní a smete celou planetu na jinou existenční úroveň!

K tomu nesmělo dojít.

Aino Uwanok si lámal hlavu, jak tomu zabránit. Konečně našel řešení.

V téže chvíli uslyšel šouravé kroky robotů...

Pět gigantických kosmických lodí vyrazilo ze svých ledových hangárů na Arctis. Každá z nich měla v průměru jeden a půl kilometru. Byly to CREST II, THORA II, ALARICH, NAPOLEON a IMPERÁTOR.

Perry Rhodan seděl vedle velitele CRESTU II. Mohutný Epsalan Cart Rudo se potil. Nebyla to příjemná úloha pronásledovat bláznivého Mobyho.

Obrazovky ukazovaly hrůzný obraz. Stogová kyselina účinkovala. Moby už nekontroloval své pohyby. Řítil se dál ke slunci a cestou nazdařbůh vystřeloval atomové bomby do kosmického prostoru.

Další vteřina ukázala, jak jsou pronásledující lodi ohroženy náhodnou střelou. Čtyři kilometry od CRESTU II se najednou objevil obrovský žhavý kotouč. Síla výbuchu otřásla ochranným štítem. Cart Rudo neváhal a vyvedl CREST II z nebezpečné zóny. Mezitím vykvetlo v prostoru dalších dvanáct ohnivých kotoučů.

"Ten mizera!" nadával myšob; "Nejradši bych na něj skočil a... a..."

Icho Tolot se rozesmál.

"Jaký mizera, Gucky? Jenom rozumní tvorové mohou být dobří nebo zlí. Moby není ani rozumný ani inteligentní. Je to jen vraždící šelma;

Mravní zákony se ho netýkají, ani je na něj nemůžeme uplatňovat. Ostatně neradil bych ti na něj skákat. Připálil by sis kožich, maličký!"

"Tak já bych si připálil kožich, co? Ale já ti ukážu!"

Druhý důstojník zmateně hleděl za svou lulkou, která mu najednou vyletěla z úst a vznesla se skoro až ke stropu můstku. Odtud sletěla Tolotovi na kopulovitou hlavu. Přitom se z ní sypal žhavý popel.

Perry Rhodan se rychle obrátil.

"Hned toho nechte, důstojníku Gucku! Máte tři dny zostřené vězení a týden žádnou mrkev."

Myšob se scvrkl. Nejhorší bylo, že mu Rhodan vykal a říkal mu Guck. Ve srovnání s tím by raději oželel přiděl mrkve, i když to byla jeho oblíbená pochoutka.

Icho Tolot si tlapou otřel lebku. Gucky telekineticky zavedl lulku zpět do úst druhého důstojníka.

"Promiňte mu to, pane," obrátil se Tolot na Rhodana. "Sám jsem si to zavínil. Zapomněl jsem, že je Gucky alergický na každou zmínku o jeho kožichu. Odpusť, maličký."

Gucky se se svěšenými rameny přibatolil k Haluťanovi. Před obrem se zastavil a upřímně se na něj zadíval. Málem přitom ztratil rovnováhu.

"Icho, já prosím za prominutí. Každý myšob by se měl umět ovládat.

Odpustil bys mi, kdybys věděl, jak jsem sám zachránil otroky z Isanu. Představ si, že mně jeden domorodec dokonce věnoval mast na rány. Po ní jsem vypadal jako opelichaný kohout."

Haluťan opatrně pohladil svou velkou tlapou Guckyho po zádech.

"Zapomeňme na to, maličký. Souhlasíš?"

Myšob přikývl a vrhl přitom tázavý pohled na Perryho Rhodana.

Tolot hned pochopil o co jde. "Přimluvím se za tebe u Velkoadministrátora."

Rhodan se ušklíbl.

"Dobře, tak já na to taky zapomenu. Doufám, že se omluvíš i druhému..."

Myšob z radosti udělal ve vzduchu salto. Hned potom se teleportoval k druhému důstojníkovi.

Nepatrný úsměv se objevil na Rhodanově tváři, ale hned zase zmizel. Tvář měl zase jako masku. Nebyl čas projevovat city.

"Rhodan volá velitele NAPOLEONA!" vykřikl do mikrofonu.

Na obrazovce se objevila úzká tmavá tvář Pozemšťana.

"Hlásí se kapitán Rigard."

"Ihned zrychlete na maximum, kapitáne. Konec."

Velitel NAPOLEONA potvrdil příjem rozkazu. Jeho hlas zněl udiveně. Loď se během vteřiny vyřítila vpřed.

O pět vteřin později se asi osm kilometrů za ní objevil oblak atomové exploze.

Atlan sraštil čelo a zkoumavě se podíval příteli do očí.

"Řekni mi, Perry, jak jsi věděl, že NAPOLEONovi hrozí nebezpečí? Máš snad telepatické spojení s tou nestvůrou?"

Rhodan pokrčil rameny.

"Vůbec nic jsem nevěděl. Byla to intuice, když se ptáš. Nebo mě možná napadlo, že NAPOLEON je jediná loď, která dosud nebyla zasažena."

Přidržel se křesla, když ochranným štítem CRESTU II zase otřásla jedna exploze. Atlan se suše zasmál.

"Tak přece jen nejsi jasnovidce! Nebo jsi teď jen nedával pozor, Perry?"

Rhodan na to neodpověděl. Pozorně sledoval Mobyho. Pak si vyžádal přesné údaje o vzdálenosti. Konečně zapnul interkom, který ho spojil s kapitány ostatních lodí.

"Pozor! Tady Rhodan. Moby směřuje přímo do slunce. Pomůžeme mu. Za šedesát vteřin vyšleme vlečné paprsky ze všech lodí najednou. Začínám odpočítávat čas."

Předklonil se a sledoval měřič času.

"Pozor... teď!"

Nadporučík Uwanok se zděšeně otočil a zadíval se směrem, odkud slyšel přicházet roboty.

Pozdě! je příliš pozdě! Planeta Arctis se vším, co na ní je, v příštích hodinách nevyhnutelně zmizí. Nemá dost času, aby svůj plán uskutečnil. Strážci tu budou dříve.

Roboti už se skutečně nezadržitelně hrnuli dovnitř. Aino sáhl k poslednímu zoufalému pokusu. Napřáhl proti nim paže s roztaženými prsty.

Řada robotů zůstala stát.

Aino Uwanok si oddychl.

"Aha, tak tomu rozumíte, co? Jestli hned neodejdete, zničím rozvodné zařízení. Vaši páni se pak na vás budou zlobit."

Jeden z robotů postoupil dopředu.

"Já jsem Lub," řekl. "Žádal jste mě, abych vám poradil cestu k vaší úrovni. Udělám to, když se nedotknete zařízení."

"To nejde, Lube," odmítl Aino. "Už vím, jak zařízení pracuje. Jestli nezasáhnu, uvrhne celou planetu do nějaké neznámé existenční roviny. Ale na normálním povrchu jsou lidé jako já. Nemohu připustit, aby zmizeli."

"Naše rozkazy platí pořád," trval na svém Lub. "Základna musí zůstat utajená. V boji neexistují kompromisy."

"V boji?" zeptal se Aino. "Proti komu bojujete?"

"My ne, ale naši páni."

"A jak vás vaši páni najdou, jestli celá planeta zmizí?"

"To nevím," přiznal Lub.

Nadporučíka něco napadlo.

"Jak dlouho už čekáte na návrat svých pánů? Kolik oběhů planety?"

Číslo, které Lub udal, odpovídalo asi sto tisícům pozemských let. Rasa, která tyto roboty sestrojila, pravděpodobně už dávno vymřela a byla zapomenuta. Řekl to Lubovi, ale ten mu nevěřil. Roboti neměli smysl pro čas, čísla jim nic neříkala.

"No dobrá!" řekl Aino rezignovaně. "Tak naposled: odejděte, nebo zařízení zničím!"

Roboti váhavě začali odcházet. Aino Uwanok si s úlevou setřel pot z čela. Na chvíli nedával pozor, a vtom se po jeho levé straně otevřela malá dvířka a z nich vystřelila chapadla. Přisála se k jeho skafandru a přitiskla ho ke stěně. Aino bezmocně sledoval dva roboty, kteří se vrátili a začali manipulovat s tlačítky na ovládacím pultě. Nejdřív trnul úzkostí, co provedou, ale když zhasla žlutá a rozsvítila se modrá kontrolní světla, oddechl si. Málem vykřikl radostí. Roboti přesně uskutečňovali jeho plán. Snad pochopili a přijali jeho tvrzení, že jejich pánové se tu už neobjeví!

Ted' už mu bylo jedno, co s ním bude dál. Bez odporu se nechal spoutat a odnést na nějaké volné prostranství. Poslední, co viděl, byl zášleh plamenů.

Moby se nechal bez odporu přistrčit do sluneční koróny. Nevnímal mocné vlečné paprsky, které ho táhly blíž ke slunci.

S nenasytnou žízní vpíjel energii, která mu vyšlehávala vstříc.

Žádný instinkt už ho nevaroval, protože jeho mozek byl rozleptán stogovou kyselinou. Čím víc energie vstřebával, tím větší měl žízeň.

Před ním byla vařící turbulence slunečního povrchu. Tam ho lákala energie, která by nasýtila tisíc netvorů jako on. Moby vnikl hluboko do slunečního atomového pekla. A potom explodoval.

Na pěti kosmických lodích začali všichni jásat a objímat se. Perry Rhodan jim v tom nebránil. Poctivě si svůj triumf zasloužili. Pak ale nařídil okamžitý návrat na Arctis.

Bojové lodě se ponořily zpátky do svých ledových hangárů a brzy je znovu překryl příkrov ledu.

Když Rhodan vstal, stál před ním Gucky.

"Proč jsi tak ukrutně vážný, Perry?" žertoval. "Bolí tě břicho?"

Rhodan zhluboka vzdychl.

"Kdyby to bylo jen to, byl bych šťastný, maličký. Trápí mě něco jiného."

"A co?"

"Hned se to dozvíš, Gucky. Zajdeme za Grekem probrat situaci."

"Maahk ti zase něco nakukal, Perry?"

Rhodan se mdle usmál.

"Ne. Já jsem požádal o radu jeho. Tak co? Půjdeš se mnou nebo se radši prospíš?"

"To je otázka!" zděsil se myšob. "Samozřejmě, že jdu s tebou. Nebo tě radši přenesu?"

"S tím souhlasím, děkuji."

Myšob vzal Rhodana za ruku a v příštím okamžiku stáli v předpokoji Grekova apartmá.

* * *

"A to vám mám věřit, člověče?"

Plukovník Heske Alurin zkřížil paže přes mohutná prsa. Rozhořčeně blýskal očima na nadporučíka Uwanoka.

Aino Uwanok srazil paty.

"Je mi líto, pane, ale to je čistá pravda. Dokázat to ovšem nemohu. Existenční rovina robotů je ještě víc nepřístupná než předtím."

Heske Alurin se dunivě zasmál. Vrhł pohled na hodinky.

"Tak povídejte, člověče! Za deset minut musím být na poradě kapitánů lodí."

"Vždyť už jsem vám řekl všechno, pane," namítl Uwanok.

Plukovník Alurin netrpělivě sykl.

"Jistě, řekl jste mi, že jste byl na nižší úrovni energie. Tomu rozumím. Ale pak jste mi povídal o vaší popravě. Jak si to mám srovnat s tím, že stojíte přede mnou? Nebo jste jen duch?"

Aino se zašklebil. Kapitán si rád zanađával, ale byl to ten nejlepší nadřizený, jakého si mohl přát.

"Ne, pane, nejsem duch." Uwanok si odkašlal. "Moje přenesení na jinou úroveň zřejmě souviselo s přiletem aktivovaného Mobyho. Když Moby explodoval ve slunci, došlo k opačnému zvratu. To způsobilo můj návrat do normální úrovně."

Heske Alurin přikývl.

"A tak jste byl zachráněn. Ale spousta věcí je ještě nejasná. Dejte se do toho a všechno ještě propočítejte na pozitronice. Zatím si netroufnu předstoupit s tou historií před admirála."

"Provedu, pane!" Aino Uwanok zasalutoval a chtěl odejít k počítači.

"Kampak, mladý muži?" zahromoval Alurin. "Nejdřív se jděte najíst a pak se pořádně prospěte. Rozuměl jste?"

Nadporučík s radostí přisvědčil a odcházel. Alurin ho ještě zadržel.

"Zatím je to všechno pochopitelně tajné!" prohlásil.

Kapitáni pěti lodí čekali u Greka 1.

Perry Rhodan krátce vysvětlil některé okolnosti kolem objevení se Mobyho. Prohlížel si přitom tváře svých důstojníků. Byly to tvrdé obličejy, zocelené dlouhým a náročným bojem a neustálou konfrontací s nebezpečím.

"A teď bych chtěl předat slovo našemu spojenci Grekovi I," skončil Rhodan.

Vládlo naprosté ticho, když je Maahk oslovil prostřednictvím překladáče.

"Zvítězili jste, Pozemšťané. Ale nemyslete si, že nebezpečí pominulo! Vyhráli jste nad jediným Mobym, ale prohrajete, až se

jich objeví víc najednou. Zatím jste jen ochutnali peklo, které teprve v mlhovině Andro-Beta vypukne. Také v soustavě Alurinu se objeví další Moby. je mi líto, ale nemáte naději, pánové!"

Perry Rhodan přikývl.

"To souhlasí. Zásah bratří Woolverových značně ztenčil naši zásobu kyseliny stogové. Se zbytkem bychom pravděpodobně neuspěli ani proti jednomu Mobymu, a vůbec už ne, kdyby se jich objevilo víc."

Plukovník Alurin zvedl ruku.

"Prosím, plukovníku!" vyzval ho Rhodan.

"Jenom otázku, pane," zaduněl Alurinův hlas. "Počítáte s tím, že aktivování Mobyové zničí veškerou civilizaci Dvounosých?"

"Vypadá to, že ano, plukovníku. Vím, kam tím směřujete. Dokud tihle gigantičtí tvorové ovládají mlhovinu, nedá se pomýšlet na rozšíření naší moci. Musíme vše připravit k útěku, pánové. Laskavě o tom informujte důstojníky svých lodí."

S tím se rozešli. Jen Gucky a Atlan šli s Rhodanem. Před výtahovou šachtou se Arkonidan zastavil.

"Neměli bychom se radši vůbec vzdát mlhoviny Andro-Beta, Perry?"

Rhodan zavrtěl hlavou.

"Kam jednou Pozemšťan vkročil, tam také zůstane, příteli. To už bys měl vědět."